

พื้ทพห ล้อนใจ วัยอนุบาล

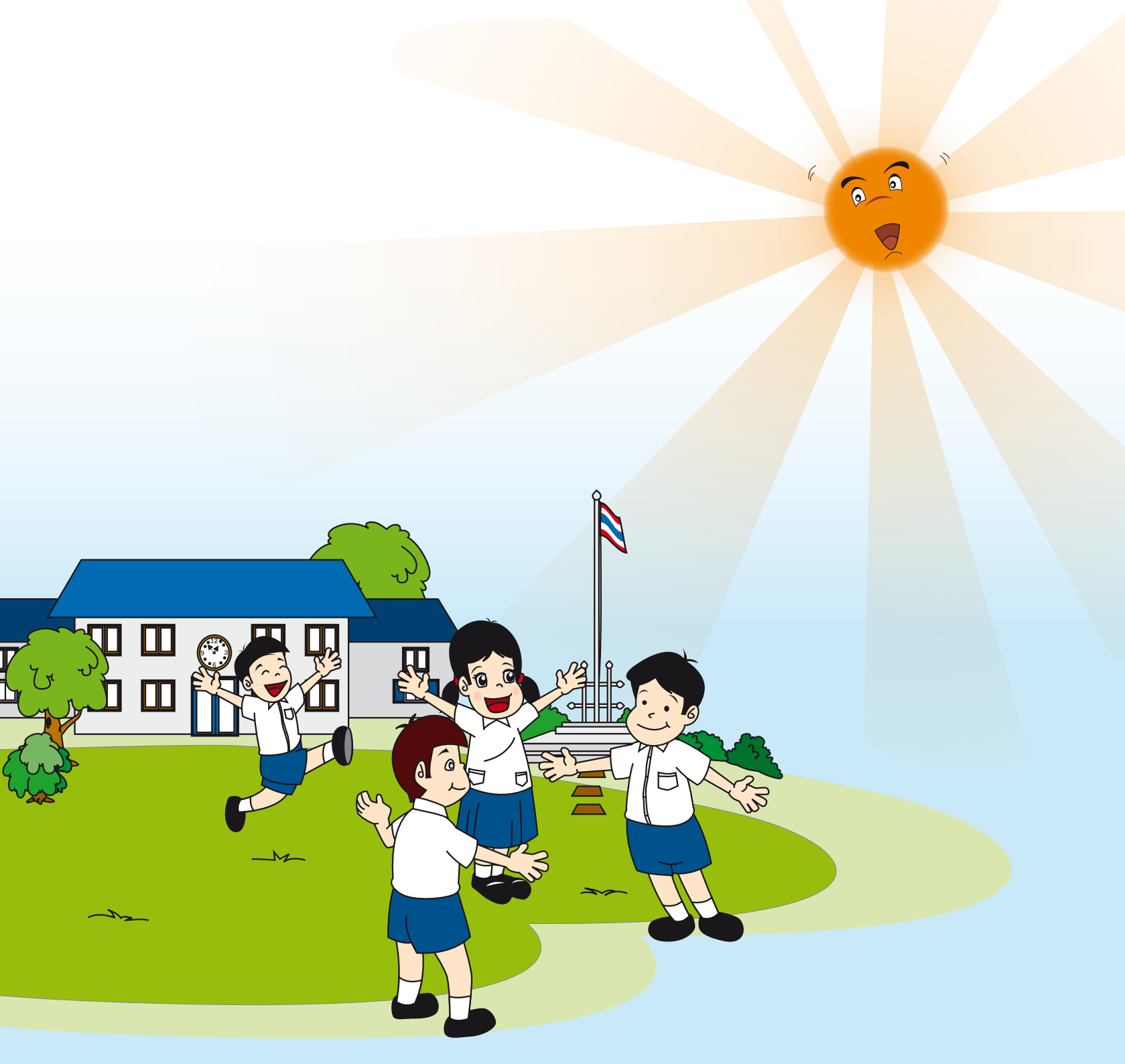

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

คำนำ

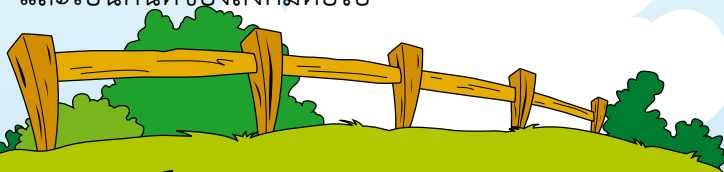
ยุคสมัยและสังคมที่เปลี่ยนแปลง นำไปสู่การพัฒนาเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว แต่กลับตรงกันข้ามกับคุณธรรมจริยธรรมในสังคมที่เสื่อมถอยลง กระแสสังคมสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด จิตใจ และพฤติกรรมของคนในสังคม ดังนั้นสิ่งที่น่าห่วงตอนนี้คือเด็กและเยาวชนที่กำลังเติบโตก้าวเข้าสู่สังคม

ถึงแม้โลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร นิทานยังคงเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงเด็กและเยาวชนได้อย่างดี สำนักงาน ป.ป.ช. หวังที่จะสร้างและรักษาค่านิยมที่ดีงาม คุณธรรม จริยธรรมที่จรรโลงอยู่ในสังคม รวมถึงเด็กและเยาวชน อีกทั้งเป็นการน้อมนำสิ่งดีงามถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสทรงเจริญพระชนมายุครบ 80 พรรษาในปี 2550 นี้ จึงได้รวบรวมจัดพิมพ์หนังสือนิทานสอนใจวัยอนุบาลขึ้นอีกครั้ง

หนังสือนิทานสอนใจวัยอนุบาล จัดพิมพ์รวบรวมผลงานนิทานที่ชนะการประกวด ซึ่งมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการสร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรมพื้นฐานอันจะนำไปสู่การพัฒนาทางด้านความคิด จิตใจ และพฤติกรรม ประกอบด้วยนิทาน 12 เรื่อง แต่ละเรื่องได้สอดแทรกคุณธรรมสอนใจที่แตกต่างกัน นับเป็นหนังสือที่มากด้วยคุณค่าทางการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ ถือเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยถ่ายทอดให้เด็กและเยาวชนได้รับฟัง เพื่อเสริมการเรียนรู้การสอน และเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอนให้มีพื้นฐานคุณธรรมจริยธรรมที่มั่นคง

สำนักงาน ป.ป.ช. ขอขอบคุณเจ้าของผลงานที่ได้คิดสร้างสรรค์สื่อที่มีคุณค่า ถือเป็นอีกหนึ่งความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณธรรมจริยธรรมให้กับเด็กและเยาวชน ให้พร้อมก้าวไปสู่โลกกว้างอย่างมั่นคงเข้มแข็ง และเป็นคนดีของสังคมต่อไป

สำนักงาน ป.ป.ช.

สารบัญ

กระติกน้ำแห่งความดี 5

เด็กเล่ย์เด็กดี 13

ของขวัญอันเกิดของแม่ 17

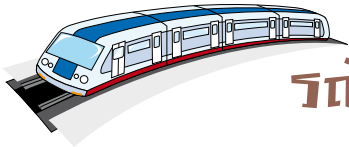
โรงเรียนของครูช้าง 25

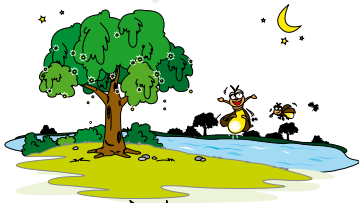
ความดี 33

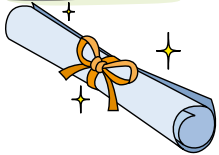
บ้านสงฆ์และลูกหมาที่กอดพี่สาว 39

รถไฟตัดหนักรัถ 45

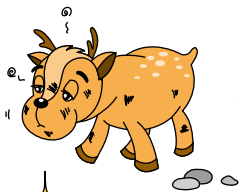
สังข์อຍါตัดหนักรัถ 51

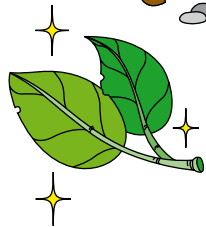
รางรถเต็ยรติยศ 57

กระป่องหน่องหนักรัถ 61

กรางหน่องพจธัก 69

ใบไม้หน่งกรวมติ 79

กระติกน้ำ

แห่ง
ความดี

มี ครอบครัวเล็กๆ ครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ใจกลางเมืองใหญ่ **พ่อน้อย**
มีอาชีพสร้างบ้าน **แม่ตุ๊ก** เป็นแม่บ้านคอยดูแลลูกสาวแสนน่ารัก
ชื่อ **ทราย** ตอนนี้ทรายอายุ 6 ขวบแล้ว เรียนอยู่ชั้นอนุบาล 3 ที่โรงเรียน
สีขา

ทุกวันทรายจะตื่นแต่เช้า อาบน้ำ เช็ดตัว และรับประทาน
อาหารเอง คุณแม่จะไปส่งทรายที่โรงเรียนทุกวัน

คุณแม่ได้สัญญากับทราย
ว่า หากทรายทำความดี เช่น
กลับจากโรงเรียนทำการบ้าน
อาบน้ำ และรับประทานอาหาร
เสร็จเรียบร้อย ช่วยคุณแม่
ทำงานบ้าน หรือพูดจาไพเราะ
และอื่นๆ อีกมากมาย คุณแม่ก็
จะให้สติ๊กเกอร์ดาว 1 ดวง

พอครบ 10 ดวง คุณแม่ก็จะซื้อกระตักน้ำ (คิตตี้) สีชมพูที่ทรายอยากใส่น้ำอุ่นๆ ไปดื่มที่โรงเรียน แล้ววันหนึ่งเมื่อทรายมาถึงบ้าน คุณแม่ก็ยื่นกระตักน้ำแสนสวยให้ทราย และที่กระตักมีสติ๊กเกอร์ดาว 10 ดวงติดอยู่ด้วย คุณแม่บอกทรายว่าเป็นสติ๊กเกอร์แห่งความดี
เมื่อใดที่ทรายเห็น ก็ให้ทรายนึกอยากทำความดีทุกครั้งไป

พรุ่งนี้แล้วสินะที่ทรายจะถือกระติกไปโรงเรียน แต่ทรายมีเรื่องกังวลใจ คือที่โรงเรียนของทราย เป็นโรงเรียนที่สะอาด สมนักับชื่อโรงเรียนสีขาวก็จริง แต่ก็มีของหายทุกวัน ทั้งๆ ที่โรงเรียนมีตู้เก็บของหายคือ หากใครเก็บของหายได้ก็นำมาส่งให้กับคุณครู คุณครูก็จะนำไปไว้ในตู้ เพื่อให้เจ้าของมารับคืน ทรายเห็นตู้ใบนั้นว่างเปล่ามาตลอด ไม่เคยมีใครเอาของมาส่งคืนเลย อย่งไรก็ตาม ทรายก็จะดูแลกระติกน้ำเป็นอย่างดี

กระติกน้ำได้อยู่กับทรายเพียงไม่กี่วันเท่านั้นมันก็หายไป เพราะทรายลืมไว้ที่บนม้านั่งขณะที่ทรายไปห้องน้ำนั่นเอง ทรายเสียใจมาก ร้องไห้ทุกวัน มันเป็นเหตุการณ์ที่เศร้าที่สุดของทราย ทรายไม่สบายอยู่หลายวัน หลังจากกลับมาเรียนตามเดิม ทรายจะเดินไปที่ตู้เก็บของหายทุกวัน โดยหวังว่าสักวันหนึ่งจะมีใครสักคนนำกระติกน้ำมาคืน แต่ตู้ก็ยังว่างเปล่า

แล้ววันหนึ่งขณะที่ทรายเดินผ่านสนามหญ้าโรงเรียน ทรายเห็นอะไรอยู่บนสนามหญ้า มันเป็นกระติกน้ำน่ารักสีเหลือง มีตัวการ์ตูนปีกกะจูดติดอยู่ ทรายดีใจจริงๆ ในที่สุดทรายก็ได้กระติกน้ำมาแทนใบที่หายไปแล้ว

ทรายคิดอยู่ในใจระหว่างทางที่นั่งรถกลับบ้าน ทรายนึกอยากให้อันนี้เร็วๆ เพื่อว่าจะได้ถือกระติกใบนี้ไปที่โรงเรียน แล้วจู่ๆ ทรายก็คิดถึงเจ้าของกระติกใบนี้ ไม่รู้ว่าเขาจะเสียใจเพียงใด กระติกเขาหายไปแล้ว เขาคงจะเศร้าเหมือนทรายคืนนั้น ทรายนอนไม่หลับเลย ทรายคิดถึงแต่วันพรุ่งนี้ จะเอากระติก

ไปคืนเจ้าของดีไหมนะ แล้วทรายก็ฝัน ในฝันทราย
เห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งร้องไห้อยู่บนสนามหญ้าที่ทรายไป
พบกระตัก ทรายเดินไปถามว่าร้องไห้ทำไมคะ

เด็กคนนั้นตอบว่ากระตักน้ำหายไปคะ ในฝันทราย
จำได้ว่า ได้ยื่นกระตักน้ำให้เด็กคนนั้นไป และเด็กผู้หญิง
คนนั้นก็ดีใจถอดทรายไว้นั่น แล้วทรายก็ตื่น เข้าแล้ว
ทรายต้องรีบไปโรงเรียน ทรายตัดสินใจได้แล้วว่าจะทำ
อย่างไรกับเจ้ากระตักน้ำใบนี้ดี ทรายถือกระตักน้ำไป
โรงเรียน

เมื่อไปถึงโรงเรียน ทนายก็เดินไปพบคุณครู และบอกคุณครูว่าทนายพบ
กระตักน้ำใบนี้บนสนามหญ้าที่โรงเรียนเมื่อวานนี้ ช่วยตามหาเจ้าของให้
ทนายด้วย และเข้าวันนี้ คุณครูก็ได้ประกาศหาเจ้าของกระตัก ซึ่งเป็นของ
น้องอนุบาล 1 ชื่อ **น้องปูน** น้องปูนดีใจมากกระโดดกอดทนายเหมือนในฝัน
คุณครูให้ทนายพูดอะไรก็ได้กับเพื่อนๆ

ทรายขึ้นไปและพูดว่า ทรายดีใจมากที่
น้องปูนได้กระติกน้ำคั้น แต่ทรายจะดีใจมาก
กว่านี้ ถ้าใครเอากะติกน้ำสีชมพูที่มีสติ๊กเกอร์
แห่งความดีติดไว้ด้วย 10 ดวง มาคั้นทราย
และนำของอื่นๆ มาคั้นเจ้าของ ซึ่งเขาคงจะ
ดีใจมากที่สุด

ในวันรุ่งขึ้น ปรากฏว่าตู้เก็บของ
ที่หายก็เต็มไปด้วยของต่างๆ มากมาย
และที่สำคัญที่สุดก็คือ มีกระติกน้ำ
แห่งความดีของใครคนหนึ่งวางอยู่
ที่นั่นด้วย

ดี + ดี เด็กเอ๋ยเด็กดี

๗๕ บ้านหลังเล็กๆ หลังหนึ่ง มีคุณพ่อ คุณแม่ และลูก 2 คนมีชื่อว่า น้องเก่ง และน้องแก้ว

ในตอนเช้า **เด็กเอ๋ยเด็กดี** น้องเก่ง และน้องแก้ว ตื่นขึ้นมา ไม่ร้องอแง เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้ว **เด็กเอ๋ยเด็กดี** น้องเก่ง และน้องแก้ว ยกมือไหว้คุณพ่อและคุณแม่ก่อนไปโรงเรียน

พอถึงโรงเรียน **เด็กเอ๋ยเด็กดี** น้องเก่ง และน้องแก้ว ยกมือไหว้คุณครูก่อนเข้าโรงเรียน

อยู่ในห้องเรียน **เด็กเอ๋ยเด็กดี** น้องเก่ง และน้องแก้ว ตั้งใจฟังที่คุณครูสอน ไม่ดื้อ ไม่ซน และไม่แกล้งเพื่อน

ตอนกลางวัน **เด็กเอ๋ยเด็กดี** น้องเก่ง และน้องแก้ว กินข้าวกับเพื่อนๆ และแบ่งขนมให้เพื่อนๆ กินด้วย ที่สนามเด็กเล่น เด็กๆ เล่นของเล่น สนุกสนาน น้องเก่งเจอกระเป๋าสีดำใบเล็กๆ พอเปิดดู มีธนบัตรใบละร้อย ตั้งหลายใบ

เด็กเอ๋ยเด็กดี น้องเก่ง และน้องแก้วเอากระเป๋าสีดำใบเล็กๆ ไปให้
คุณครู

คุณครูหาเจ้าของกระเป๋าจนพบและดีใจกันใหญ่ **เด็กเอ๋ยเด็กดี** มีแต่คน
ชมว่า น้อยเก่ง และน้อยแก้วเป็นเด็กดีมีความซื่อสัตย์

เด็กๆ ทุกคนต้องมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมีความซื่อสัตย์ ถึงจะเรียก
ได้ว่า **เด็กเอ๋ยเด็กดี**

ของขวัญวันเกิด
ของแม่

๒ านมาแล้ว มีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อว่า **น้องหญิง** เธอเป็นเด็กที่น่ารักมาก
เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา เมื่อถึงวันเกิดของแม่ น้องหญิงก็คิด
จะหาของขวัญวันเกิดให้แม่

เธอคิดอยู่นาน ก็ไม่รู้ว่าจะหาอะไรจึงจะถูกใจแม่ น้องหญิงจึงตัดสินใจ
เดินออกไปนอกบ้านเพียงลำพัง

น้องหญิงเดินไปพบแม่ไก่
น้องหญิงถามแม่ไก่ว่า “สวัสดีจ๊ะ
แม่ไก่ จะให้อะไรแก่ฉันเพื่อเป็น
ของขวัญวันเกิดแม่ของฉันได้บ้าง”

“ก๊ากๆ ฉันจะให้ไข่ไก่เป็นของขวัญก็แล้วกันนะจ๊ะ ก๊ากๆ” น้องหญิง
บอกว่า “แม่ของฉันมีไข่ไก่แล้ว ขอขอบคุณมากค่ะ”

เมื่อเดินไปเรื่อยๆ น้องหญิงพบกับแกะ ก็ถามแกะอีกว่า “สวัสดีจ๊ะ
คุณแกะ คุณแกะมีอะไรจะให้ฉันเป็นของขวัญแม่บ้างรีเปล่าจ๊ะ” “แหมะๆ
ฉันจะให้ขนเพื่อนำไปทอเป็นผ้าห่มให้แม่เธอก็แล้วกันนะ”
แกะตอบ แล้วน้องหญิงก็ตอบว่า

“ขอบคุณมากนะคะ แต่ว่าแม่
มีผ้าห่มแล้ว”

แล้วน้องหญิงก็เดินทางไปเรื่อยๆ ไปพบแม่วัว ก็ถามแม่วัวอีกเช่นเคย
ว่า “วันนี้เป็นวันเกิดของแม่ของน้องหญิงจ๊ะ คุณวัวมีอะไรจะให้
ของขวัญแม่รีเปล่าจ๊ะ” วัวก็ตอบว่า “มอ มอ ฉันจะให้ น้ำมันเธอเพื่อไปทำ
เนยก็แล้วกันนะจ๊ะ” น้องหญิงพูดตอบไปว่า “ขอบคุณมากจ๊ะ แต่ว่าแม่มี
เนยแล้วจ๊ะ” แล้วแม่วัวก็พูดต่อไปว่า “เธอลองไปถามคุณหมีดูสิจ๊ะ ตอนนี
เค้าอยู่บนเขานะ”

และแล้วน้องหญิงก็เดินไปหา
คุณหมี่ ขณะที่น้องหญิงเดินอยู่นั้น
น้องหญิงได้ยินเสียงพูดว่า “กำลังหา
ของขวัญให้แม่เธออยู่เหรอ ฉันคิดว่า
พอจะช่วยเธอได้นะ”

เมื่อน้องหญิงได้ยินเสียงพูดก็รู้สึกกลัวมาก เพราะว่าตอนนั้นใกล้มืด
แล้ว

น้องหญิงก็พูดว่า “นั่นเป็นเสียงของผู้ใดกัน” เสียงนั้นไม่ตอบกลับมา
ทันใดนั้นเองก็มีบางสิ่งบินมาอยู่ใกล้ๆ ศีรษะของน้องหญิง เธอตกใจมาก จึง
ร้องกรี๊ดลั่น และหันไปดูก็เห็นนกฮูกตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ๆ เธอ

นกฮูกก็บอกว่า “ไม่ต้องกลัวนะ
ฉันจะบอกให้ว่าเธอควรจะให้อะไร
เป็นของขวัญแม่เธอดี” แล้วนกฮูกก็
กระซิบบอกน้องหญิงที่หู

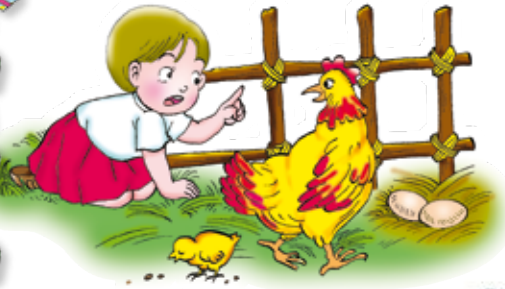

เมื่อน้องหญิงได้ฟัง ก็ดีใจมาก
“ขอบคุณมากนะจ๊ะคุณฮูก” แล้วเธอก็
วิ่งกลับไปหาแม่

พอไปถึงบ้าน น้องหญิงก็ถามแม่ว่า
“แม่รู้หรือเปล่าจ๊ะว่าหนูจะให้อะไรเป็น
ของขวัญวันเกิดแม่” “แม่ไม่รู้หรอกจ๊ะ
แล้วน้องหญิงออกนอกบ้านไปพบ
อะไรมาบ้างละจ๊ะ” แม่ถาม น้องหญิงก็

เล่าเรื่องให้แม่ฟัง แม่ก็ทายว่า “ใช่ไก่ใช่มัยจ๊ะ” “ไม่ใช่จ๊ะ”
น้องหญิงตอบ “ผ้าห่มหรือ” “ผิดจ๊ะ” แม่ทายเท่าไร
ก็ไม่ถูก “แม่เข้ามาใกล้ๆ น้องหญิงสิจ๊ะ แล้วหนูจะบอกให้”
แล้วน้องหญิงก็กอดแม่ แล้วก็บอกว่า “สุขสันต์วันเกิด
จ๊ะแม่ ขอให้แม่มีความสุขมากๆ นะจ๊ะ แล้วหนูจะเป็น
เด็กดีของแม่ตลอดไปจ๊ะ”

แล้วน้องหญิงก็หอมแก้มแม่อีก แม่ก็ยิ้ม
ด้วยความดีใจ และปลื้มใจมาก ลูกๆ เป็นคนดี
พอกับแม่ก็มีความสุขแล้ว

โรงเรียน

ของ

ครูช้าง

รู้งเรียนอนุบาลลูกสัตว์ของครูช้าง มีนักเรียนมากมาย เช่น ลูกช้าง ลูกกวาง ลูกกระต่าย และลูกสุนัขจิ้งจอก ทั้งหมดอาศัยอยู่ในป่า

ครูช้างสอนลูกสัตว์ทุกตัวให้รักกัน ถึงแม้จะเป็นสัตว์ต่างชนิดกันก็ตาม ลูกสัตว์ใหญ่ เช่น ลูกเสือ ลูกหมี ก็ให้ความเห็นใจลูกสัตว์อย่าง ลูกกวาง ลูกกระต่าย ไม่รังแกกัน

ส่วนพ่อแม่ของลูกสัตว์ต่างก็สั่งสอน
ลูกของตนให้เป็นเด็กดี เชื่อฟังพ่อแม่และครูช่าง
ให้มีความซื่อสัตย์ และมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น
พ่อแม่ของลูกช่างสอนลูกช่างว่า “ลูกตัวใหญ่
กำลังมาก เวลาเล่นกับเพื่อนต้องระวัง เล่นเบาๆ
จะนั่งจะลุกระวังจะทับเพื่อน และอย่าเหยียบ
ข้าวของของโรงเรียนเสียหาย”

พ่อแม่ของลูกหมีสอนลูกหมีว่า
“ลูกตัวใหญ่กำลังมากเหมือนลูกช่าง
ก็ต้องระมัดระวังเช่นเดียวกับลูกช่าง
และลูกหมีมีเล็บแหลมคม อย่าแผลอ
ไปตบเพื่อนเข้าจะเกิดบาดแผลจน
เพื่อนๆ เจ็บปวด”

พ่อแม่ของลูกเสือ สอนลูกเสือว่า “ลูกเป็นสัตว์ที่ใครๆ เกรงกลัว
ลูกต้องระมัดระวังไม่โกรธง่าย ไม่รังแกเพื่อน ลูกมีเขี้ยวแหลม เล็บคม เวลา
เล่นกับเพื่อนต้องเก็บเขี้ยวเก็บเล็บให้ดี”

พ่อแม่ของลูกกวางสอนลูกกวางว่า “ลูกตัวเล็ก ขายาว มีกีบเท้าแข็ง
ลูกต้องระวังอย่าไปเหยียบเท้าหรือเปลวไปเตะใครเข้า เขาจะบาดเจ็บ”

พ่อแม่ของลูกกระต่าย สอน
ลูกกระต่ายว่า “ลูกตัวเล็ก ไม่ค่อย
แข็งแรง ต้องดูแลตัวเองให้ดี แต่
ลูกก็คล่องแคล่วว่องไว ช่างสังเกต
ถึงลูกจะใช้กำลังช่วยผู้อื่นได้ไม่มาก
แต่ลูกก็สามารถช่วยงานที่ต้อง
ใช้ความรวดเร็ว ความช่างสังเกต
รอบคอบได้”

พ่อแม่ของลูกสุนัขจิ้งจอก สอนลูกสุนัขจิ้งจอกว่า “ใครๆ เขามักว่าเรา ไม่ซื่อสัตย์ เจ้าเล่ห์ ลูกต้องทำตัวให้ดี ต้องซื่อสัตย์ มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้เพื่อนรักและให้ครูเมตตา”

ลูกสัตว์ทุกตัวต่างเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่และครูช่าง จึงอยู่ร่วมกัน เรียนด้วยกัน เล่นด้วยกันอย่างมีความสุข รักใคร่สามัคคีกัน มีอะไรก็ช่วยเหลือกัน

วันหนึ่งเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น คือ กล่อง
อาหารของลูกสัตว์หลายตัวหายไป
ลูกสัตว์ไม่มีอาหารกิน จึงบอกครูช่าง
ครูช่างก็พาลูกสัตว์ออกหาตัวผู้ขโมย
ลูกสุนัขจึงจอกจมูกไวดมกลิ่นพาเพื่อนๆ
ค้นหาจนไปถึงโพรงของสุนัขป่า

ลูกกระต่ายวิ่งผลุบเข้าไปในโพรง
แล้ววิ่งออกมาบอกว่าพบกล่องอาหารอยู่
ในโพรง สุนัขป่าแม่ลูกวิ่งตามออกมาด้วย
ครูช่างจึงสอบถามความจริง

แม่สุนัขป่าสารภาพว่าเป็นผู้แอบขโมยอาหารมาเพราะตนและลูก
หิวมาก ไม่มีอะไรจะกิน ครูช่างจึงสั่งสอนว่า ถ้าไม่มีกินก็อย่าขโมย เพราะ
เป็นการกระทำที่ผิด ควรขอกันดีๆ หากลูกสุนัขป่าเห็นตัวอย่างที่ไม่ดี
จากแม่จะทำตามแม่ไปด้วย

ครูช้างบอกให้แม่สุนัขป่าพาลูกมาเข้าเรียนที่โรงเรียนเสียจะได้มีเวลาไปหาอาหารได้เต็มที่ แม่สุนัขป่าขอบคุณครูช้างและให้ลูกไปเรียนที่โรงเรียนของครูช้าง

ลูกสัตว์ทั้งหลายต่างดีใจที่ได้เพื่อนใหม่ และพากันยกย่องชมเชยลูกสุนัขจิ้งจอกและลูกกระต่ายที่เก่งและกล้าหาญ จนช่วยกันจับขโมยได้... ครูช้างแอบอมยิ้มอย่างมีความสุข

ความดี

กาล ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีกระท่อมเก่าๆ หลังหนึ่งอยู่ชายป่า ติดกับเชิงเขา มีหญิงชราคนหนึ่งไม่ค่อยแข็งแรง เดินถือไม้เท้าไปมาอยู่ในกระท่อม ช่างๆ แกมีเด็กหญิงอายุราวๆ 7 ขวบ คนหนึ่งคอยจับแขนช่วยพยุงให้หญิงชราเดินไม่ให้หกล้ม ผู้ที่ผ่านไปมาเห็นเด็กหญิงคนนี้ใส่เสื้อผ้าขาดๆ เก่าๆ และสวมหมวกสีแดงซีดๆ ถือตะกร้า เดินหาผลไม้ในป่าใกล้ๆ กระท่อมบ่อยๆ

วันหนึ่งมีนางฟ้าองค์หนึ่งผ่านมาเห็น จึงได้เฝ้ามองดูหนูน้อยคนนี้ ถือตะกร้าใบเก่าๆ มีผลไม้สัก 2-3 ลูก อยู่ในตะกร้า เดินเข้าไปในกระท่อม

นางฟ้าจึงแอบตามเข้าไปดู และรู้ว่าหนูน้อยคนนี้อยู่กับยายเพียง 2 คน ทุกๆ เช้าหลังจากช่วยเหลือยายรับประทานอาหารแล้ว ก็จะออกไปหาอาหารและผลไม้สำหรับเป็นอาหารมือต่อไป

นางฟ้าได้เนรมิตให้มีผลไม้มากมาย ในป่าและมีดอกไม้บานสะพรั่ง หนูน้อยจึงเก็บผลไม้ได้ที่ละมากๆ

วันต่อมานางฟ้าได้ปลอมตัวเป็นชายชราเดินงกๆ เงินๆ หาผลไม้
อยู่ในป่า หนูน้อยเห็นเข้าจึงได้แบ่งผลไม้ในตะกร้าให้ชายชราส่วนหนึ่ง

ครั้งหนึ่งหนูน้อยเก็บผลไม้เสร็จแล้ว
ได้แวะไปริมแม่น้ำ เพื่อเก็บดอกไม้
เผอิญเท้าสะดุดก้อนหิน ผลไม้จึงหล่น
ลงไปแม่น้ำ

นางฟ้าที่เฝ้ามองอยู่ เห็นดังนั้นจึงได้
ปลอมเป็นคนหาปลา และได้อาสาช่วย
งมผลไม้ให้หนูน้อย คนหาปลาเก็บผลไม้
ขึ้นมาได้สิบกว่าลูก หนูน้อยหยิบผลไม้
เพียง 4 ลูก ชายหาปลาบอกหนูน้อยว่า
ให้อาผลไม้ไปทั้งหมด หนูน้อยสายศีระ
บอกว่าของหนูหล่นไปแค่ 4 ลูกเท่านั้น

นางฟ้าจึงปรากฏกายและพูดว่า
หนูเป็นคนดี มีความซื่อสัตย์ อยากได้อะไรก็บอกนางฟ้าจะให้พร หนูน้อย
ตอบว่าหนูอยากให่ยายแข็งแรงและแต่ละวันขอให้หนูเก็บผลไม้ได้เยอะๆ
พอสำหรับหนูและยายรับประทาน และเหลือแบ่งให้ผู้อื่นด้วย นางฟ้าจึง

ดลบันดาลให้เป็นไปตามที่หนูน้อยขอ ตั้งแต่นั้นมา หนูน้อยก็อยู่อย่าง
เป็นสุข

เด็กๆ ทั้งหลายอยากมีความสุขเหมือนหนูน้อยคนนี้ ต้องหมั่นทำความดี
และเป็นเด็กที่มีความซื่อสัตย์ แล้ววันหนึ่งหนูอาจจะได้พบนางฟ้าเหมือน
หนูน้อยคนนี้ได้

บ้านสวยๆ และลูกนก ในกอตะไคร้

มี บ้านเล็กหลังหนึ่งเป็นบ้านสวน มีพ่อ แม่ และโทน ลูกชาย
คนเดียววัยหกขวบ อยู่ชั้นอนุบาลที่โรงเรียนในอำเภอ

บ้านสวนมีต้นไม้หลายชนิด เช่น มะพร้าว มะม่วง ขนุน
กระท้อน ชมพู่ ฝรั่ง มะละกอ และกล้วย

แม้มีอย่างละไม่กี่ต้น แต่ก็ให้ผลได้ขายได้กินตลอดปี

ในสวนยังมีตะไคร้ มะกรูด มะนาว พริก กะเพรา โหระพา แมงลัก
ขมิ้น กระชาย ชะอม ชะพลู ถั่วฝักยาว ฟักทอง ฟัก แฟง และบ่อปลาเล็กๆ

โตนชอบช่วยพ่อให้อาหารปลา และช่วยแม่ขายผลไม้ พืชผัก
ที่เก็บได้จากสวน เมื่อขายได้ก็ช่วยแม่เน้นเงิน

วันหนึ่งโตนเห็นลูกนกในรังที่กอดต้นตะไคร้ รังนกเป็นใบไม้ และ
เศษหญ้าแห้ง รังไม้ใหญ่ พออยู่ได้คล้ายบ้านของโตน

ในรังนกมีลูกนกสามตัว
ขนดำประปราย ปากเหลือง
ตาปิดอ้าปาก ชูคอส่งเสียงจ๊ิบๆ

พ่อบอกโหนดว่าลูกนกรอแม่ไปหาอาหารมาป้อน
โหนดสงสัยลูกนกมาก ลูกนกกคงหิวและตกใจกลัวเสียง
ของโหนดตอนเรียกพ่อมาดู ครูหนึ่ง แม่นกบินกลับมา
ที่รังและประเดี๋ยวเดียวเดี๋ยวก็บินออกไปอีก แล้วเสียง
ลูกนกกก็เงียบลง

โทนบอกพ่อว่าอยาก
เลี้ยงลูกนก แต่พ่อบอกว่าจะ
ทำให้แม่นกและลูกนกต้อง
แยกจากกัน

แม่นกจะเสียใจและ
ลูกนกจะตาย

ต่อมา เมื่อโทนไปสวนอีกครั้ง โทนไม่เห็นลูกนก มีแต่รังร้าง พ่อบอก
โทนว่า ลูกนกโตแล้ว ก็ทิ้งรังบินจากไป

โทนเห็นฝูงนกเล็กๆ หลายตัวบินผ่านไปมาในสวน
คงเป็นลูกนกที่เห็นเมื่อวันก่อน โทนดีใจ
ที่บ้านสวนของโทนเป็นบ้านของนกด้วย

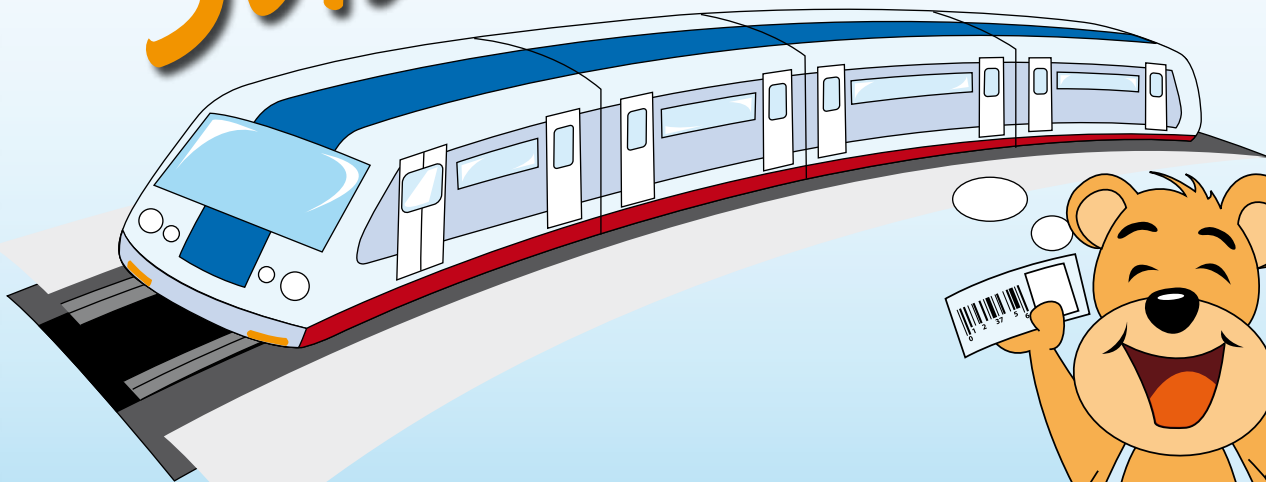

โทนเล่าเรื่องบ้านสวนและลูกนกในกอตะไคร้ให้คุณครู
และเพื่อนๆ ในห้องเรียนฟังเมื่อคุณครูให้นักเรียนเล่าเรื่องที่
ประทับใจของตนเอง

นอกจากพ่อแม่แล้ว สิ่งที่โทนรัก คือ บ้านสวน และลูกนก
ในกอตะไคร้

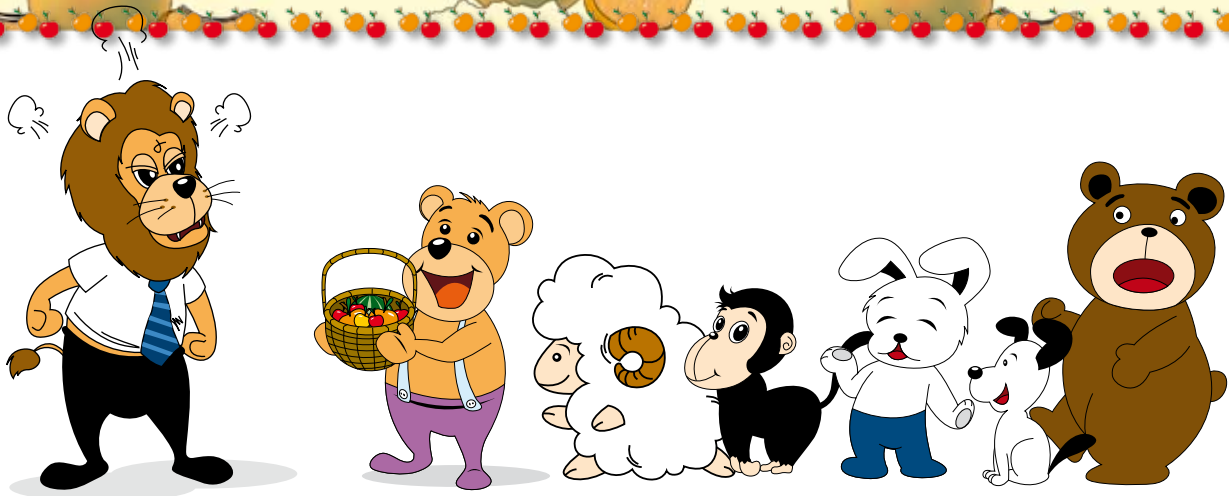
รถไฟใต้ดินที่รัก

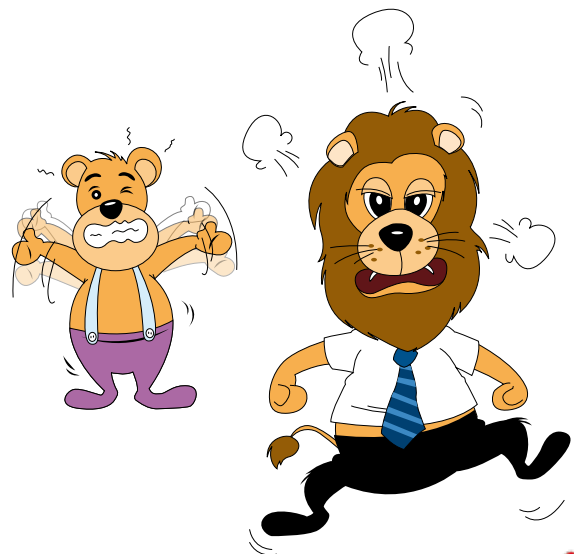

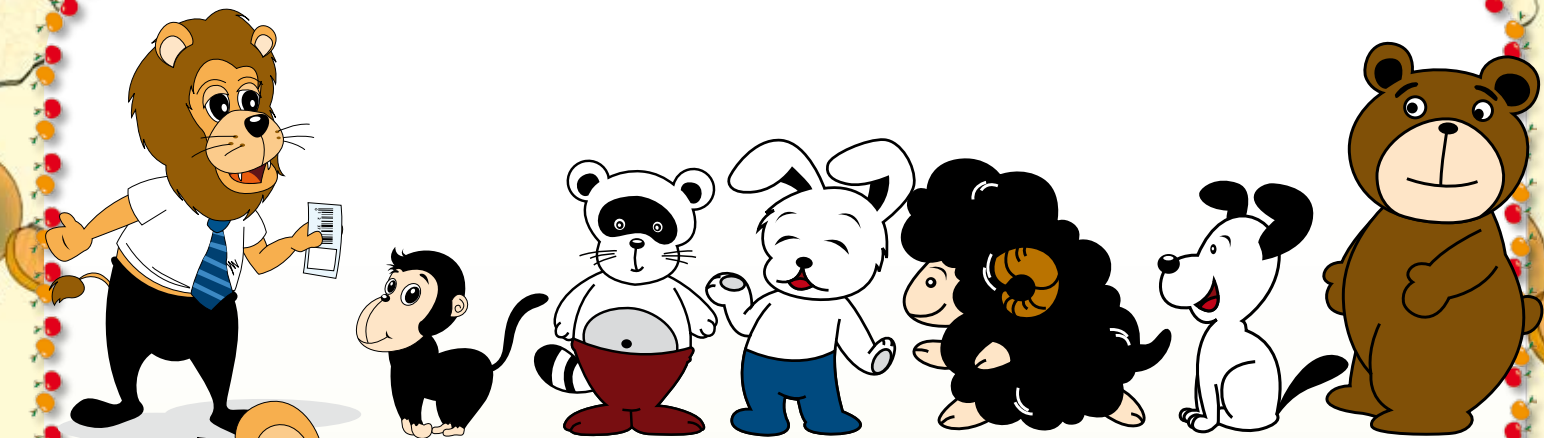
หมี น้อยอยากขึ้นรถไฟใต้ดินมานานแล้ว ดังนั้นเมื่อมีการนำ
รถไฟใต้ดินมาทดลองวิ่ง และเปิดโอกาสให้ทุกคนได้ขึ้นฟรี
หมีน้อยจึงรีบตรงไปที่ไร่ของตนและลงมือเก็บผลแตงโม ผลส้ม และ
ผลเชอร์รี่ จนเต็มตะกร้า วันรุ่งขึ้น หมีน้อยเห็นผู้ต้องการขึ้นรถไฟใต้ดิน
มายืนเข้าแถวเพื่อรอรับบัตรขึ้นรถกันอยู่ยาวเหยียด หมีน้อยจึงรีบเดิน
ไปต่อท้ายแถวทันที

ในที่สุดเมื่อเขาได้เลื่อนขึ้นมายืนอยู่หัวแถวหมिन้อยจึงยื่นตะกร้าผลไม้ให้กับสิงโตผู้ทำหน้าที่แจกบัตร “ฉันนำผลไม้มาฝาก” หมिन้อยบอกพร้อมรอยยิ้ม “เสียใจด้วยที่นี้ไม่รับสินบน เอ้า! คนต่อไปมารับบัตรได้” สิงโตไม่รับตะกร้าผลไม้ และไม่ยื่นบัตรให้หมिन้อย “อ้าว...ฉันทำอะไรผิดจึงไม่ให้บัตรแก่ฉัน” หมिन้อยสงสัย “นายดูถูกฉัน” สิงโตฉุนเฉียว “คิดว่านำของมาฝากแล้วฉันจะเอื้อประโยชน์ให้แก่นายใช่ไหม” หมिन้อยรีบชี้แจง “โปรดอย่าเข้าใจผิด ฉันเห็นนายให้ใครต่อใครขึ้นรถไฟใต้ดินฟรีฉันจึงนำผลไม้มาตอบแทนน้ำใจนาย

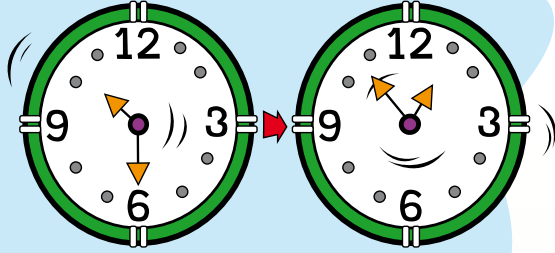

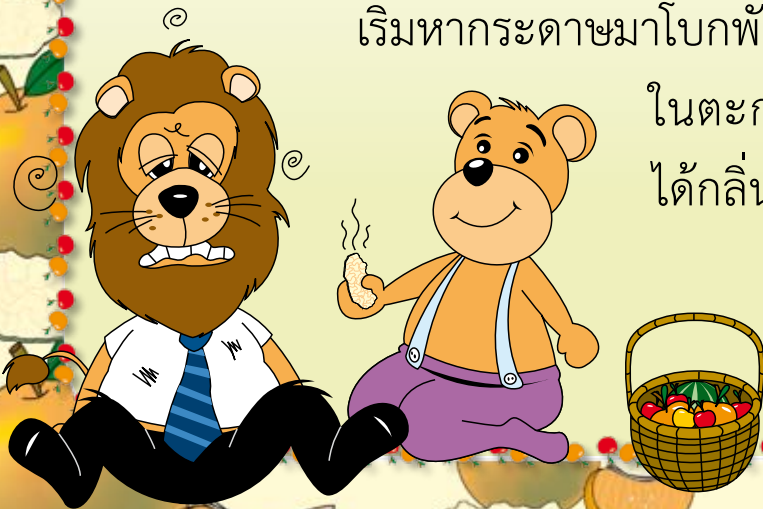
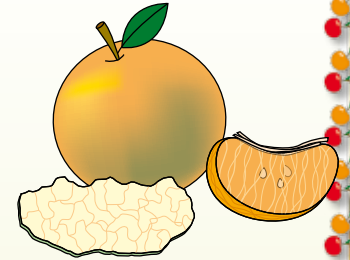
เท่านั้นเอง” “ไม่จำเป็นฉันไม่ต้องการให้ใครมอง
ฉันผิดๆ” สิงโตตอบเสียงดัง “ถ้าอย่างนั้นฉันก็
ขอโทษ” หมีน้อยยอมขอร้อง “ฉันจะไม่ให้
ผลไม้แก่นายแล้ว แต่ฉันขอบัตรขึ้นรถไฟด้วยเถิด”
“ไม่ได้หรอก นายทำให้ฉันเสียความรู้สึกไปแล้ว”
สิงโตพูดตัดบทแล้วแจกบัตรลำดับถัดไปโดย
ไม่สนใจหมีน้อยอีกต่อไป

หมีน้อยรู้สึกเสียใจมาก เขาหัวตะกั่วเดินคอตกลีงออกไปยืนดูอยู่
ไม่ห่าง พลังคิดในใจว่า “เราไม่ได้ทำผิดคิดร้ายกับใครสักหน่อย ทำไมจึง
ต้องพบกับความผิดหวังอย่างนี้ด้วย” ขณะเดียวกันสิงโตยังคงทำหน้าที่ยืน

แจกบัตรให้กับคนอื่นๆ ที่เข้าแถวกันอยู่มากมายจนเวลาผ่านไปเนิ่นนานก็ยังมีผู้มารับบัตรกันไม่ขาดสาย หมिन้อยคิดว่าขึ้นอยู่ต่อไปก็คงไม่ได้รับบัตรกับเขาแน่แล้วจึงค่อยๆ เดินออกจากสถานีรถไฟแห่งนั้นไป “ตายแล้วๆ สิ่งโตเป็นลมถอยออกไปห่างๆ” มีเสียงร้องออกมาจากกลุ่มเพื่อนๆ ที่ยืนอยู่หัวแถว หมिन้อยหันกลับไปมองแล้วต้องตกใจ เมื่อเห็นสิ่งโตล้มลง เพื่อนที่อยู่ใกล้เริ่มหากระดาษมาโบกพัดให้สิ่งโต หมिन้อยรีบเดินเข้าไปหยิบส้มในตะกร้ามาจ่อเข้าไปที่จมูกสิ่งโต เมื่อสิ่งโตได้กลิ่นเปรี้ยวๆ จากเปลือกส้มจึงค่อยๆ พ้นขึ้นมา พอสิ่งโตลืมตาขึ้นก็พบรอยยิ้มของหมिन้อยลอยเด่นอยู่เบื้องหน้า

“นายพีนแล้ว นี้นายคงยังไม่ได้กิน
อะไรมาแต่เช้าเลยใช่ไหม” หมिन้อย
ถาม สิงโตพยักหน้าช้าๆ ในขณะที่
หมिन้อยและคนอื่นต่างช่วยกันพุง
สิงโตให้นั่งในท่าสบายๆ จากนั้นหมिन้อยจึงปอกผลไม้ในตะกร้าส่งให้สิงโต
กินผลไม้ด้วยความหิวกระหาย

เมื่อรู้สึกอิ่มดีแล้ว สิงโตจึงพูดขึ้นว่า “ฉันขอโทษที่มอง
นายผิดในตอนแรก นี่แน่ะ! ฉันมีบัตรขึ้นรถไฟให้นาย
หนึ่งใบ เอานี่...รับไปซิ” หมिन้อยยิ้มอย่างดีใจ
แต่ก็ปฏิเสธขึ้นว่า “ฉันไม่ได้ยืนอยู่ที่หัวแถว หาก
นายจะให้ฉัน ฉันจะไปต่อท้ายแถวจะดีกว่าแล้วค่อยมา
รับบัตรจากนายอีกที” เมื่อสิงโตมีกำลังวังชาดีแล้ว
จึงลุกขึ้นทำหน้าที่ของตนต่อไปทันที

นั่งห้อง

ใต้ต้นลำพู

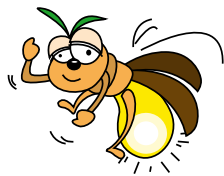

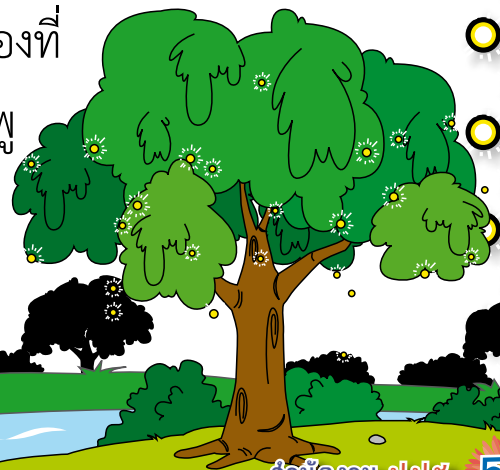

พ บางลำพู เมื่อ 50 ปีก่อน มีต้นลำพูต้นหนึ่งอยู่ใกล้ริมน้ำ ในตอนกลางคืนก็จะมีหิ่งห้อยตัวน้อยๆ บินมาเกาะอยู่ที่ต้นลำพูต้นนี้มากมาย ทำให้ต้นลำพูมีแสงระยิบระยับสวยงามมาก

อยู่มาวันหนึ่ง มีข่าวแพร่สะพัดว่าเจ้าของที่บริเวณนี้จะสร้างศาลา
พักผ่อน จึงจะต้องตัดต้นลำพูต้นนี้ทิ้ง มีคนจำนวนมากวิพากษ์วิจารณ์
ด้วยความเสียดายต้นลำพู และในคืนนั้นเองก็ได้มีคนจำนวนหนึ่งไปพูดคุย
เรื่องนี้ใต้ต้นลำพูให้หิ่งห้อยที่เกาะอยู่ได้ยินและทำให้พวกมันตกใจมาก
และปรึกษากันว่า “ถ้าเขาตัดต้นลำพูทิ้งแล้วพวกเราจะไปอยู่ที่ไหนกันล่ะ”
หิ่งห้อยทั้งหลายจึงเลือกตัวแทนไปขอร้องกับเจ้าของที่ให้เลิกล้ม
ความตั้งใจเสีย

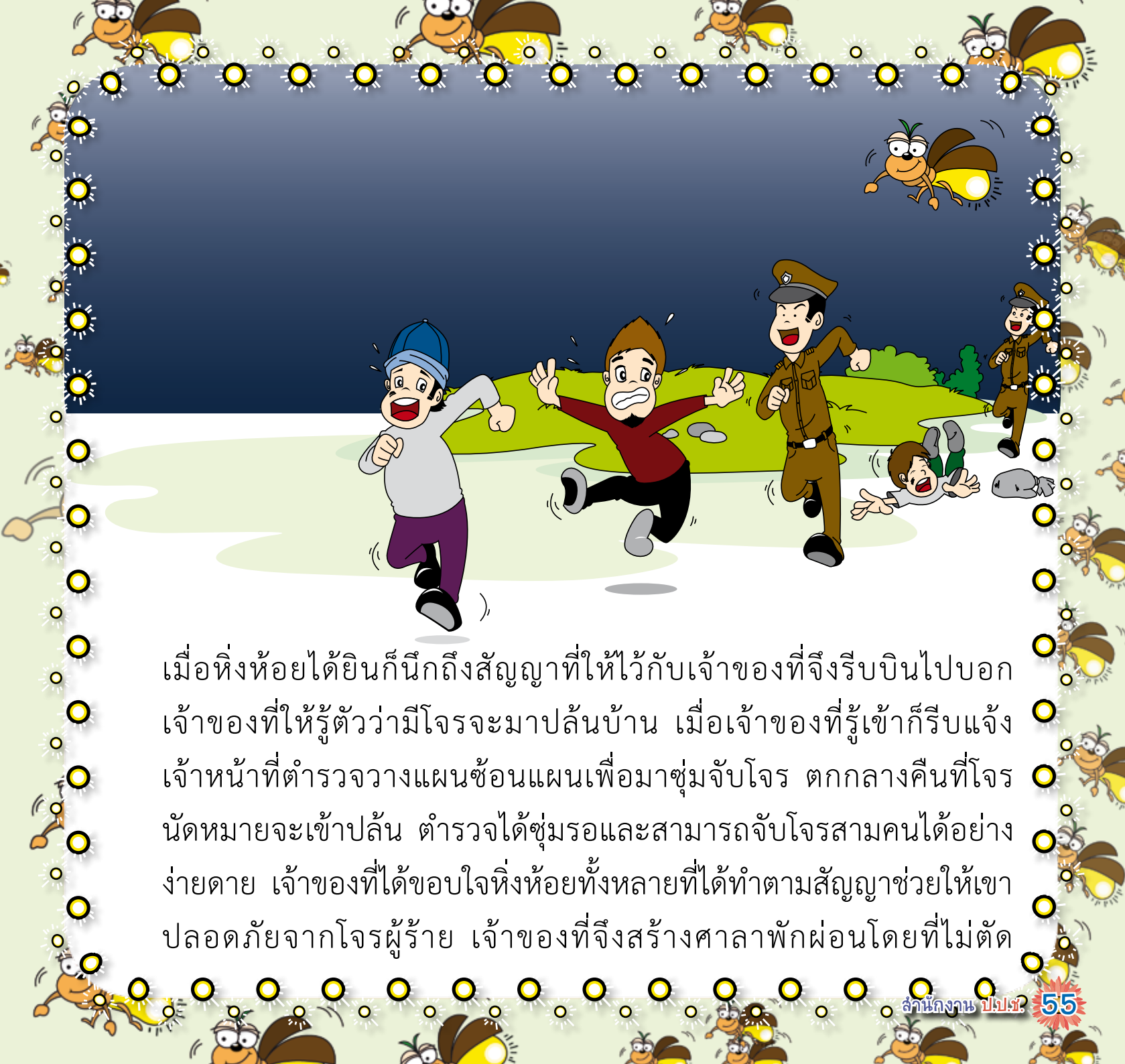
คืนต่อมา เจ้าของที่มาดูสถานที่เพื่อ
เตรียมการสร้างศาลา ได้เห็นต้นลำพูและเห็น
แสงไฟดวงเล็กๆ ระยิบระยับมากมาย แสงไฟ
ดวงหนึ่งก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ มันคือหิ่งห้อยตัวแทนที่บิน
ออกมาจากต้นลำพูเพื่อขอร้องเจ้าของที่
โดยพูดว่า “ท่านอย่าตัด ต้นลำพู
นี้เลยนะ ถ้าท่านตัดต้นลำพูทิ้ง
แล้วพวกเราจะไปอยู่ที่ไหนกันล่ะ”

เมื่อเจ้าของที่ได้ยินเช่นนั้นจึงสงสาร และเห็นว่าหิ่งห้อยช่วยให้ต้นลำพู มีความสวยงามมากในตอนกลางคืนจึงตอบว่า “ได้ เราจะไม่ตัดต้นลำพู ต้นนี้ทิ้งแล้ว เพราะพวกเจ้าและต้นลำพูจะทำให้ศาลาพักผ่อนของเรา สวยงามมากขึ้น แต่พวกเจ้าต้องสัญญาว่าจะช่วยดูแลสถานที่นี้ เป็นอย่างดี” หิ่งห้อยรับคำด้วยความดีใจ อยู่มาวันหนึ่ง ได้มีโจรสามคน ปรึกษากันใต้ต้นลำพูว่าจะเข้าไปปล้นบ้านเจ้าของที่ในคืนเดือนมืดคืนหนึ่ง

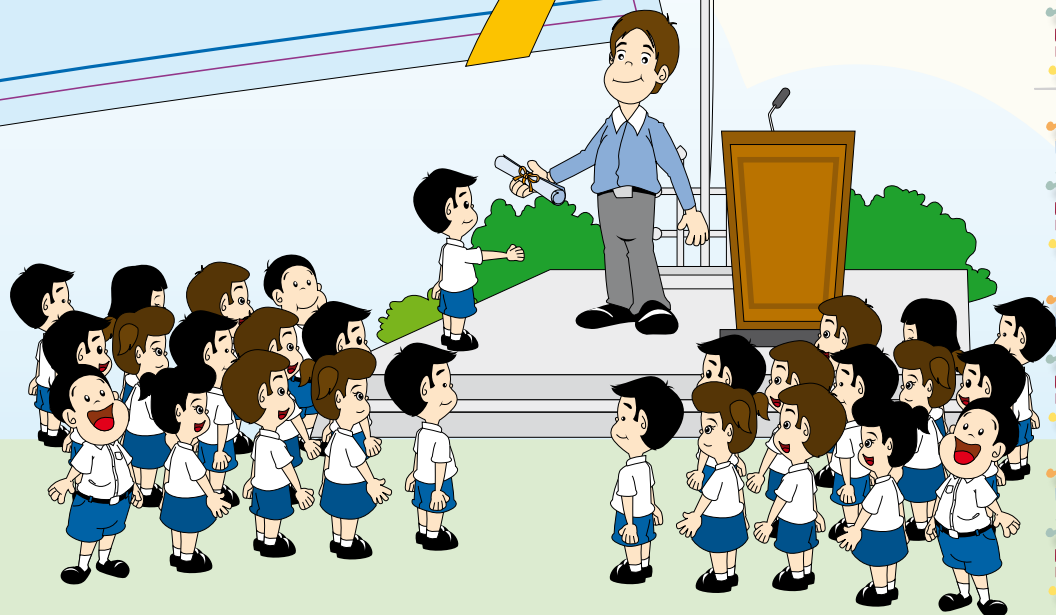
เมื่อหิ่งห้อยได้ยินก็นึกถึงสัญญาที่ให้ไว้กับเจ้าของที่จึงรีบบินไปบอก
เจ้าของที่ให้รู้ตัวว่ามีโจรจะมาปล้นบ้าน เมื่อเจ้าของที่รู้เข้าก็รีบแจ้ง
เจ้าหน้าที่ตำรวจวางแผนซ้อนแผนเพื่อมาซุ่มจับโจร ตกกลางคืนที่โจร
นัดหมายจะเข้าปล้น ตำรวจได้ซุ่มรอและสามารถจับโจรสามคนได้อย่าง
ง่ายดาย เจ้าของที่ได้ชอบใจหิ่งห้อยทั้งหลายที่ได้ทำตามสัญญาช่วยให้เขา
ปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย เจ้าของที่จึงสร้างศาลาพักผ่อนโดยที่ไม่ตัด

ต้นลำพูทิ้ง และสั่งทนายทว่า ต้นลำพูและหิ้งห้อยมีบุญคุณต่อครอบครัว
ของเรา ห้ามทำลาย ทำให้หิ้งห้อยทั้งหลายมีที่พำนักใต้ต้นลำพูอย่าง
มีความสุข ในปัจจุบันนี้ ต้นลำพูยังคงมีอยู่อย่างสง่างามที่สวนสันติ
ชัยปราการ บางลำพู เขตพระนคร ให้ชาวไทยและชาวต่างประเทศ
ได้ชื่นชมและอนุรักษ์ต่อไป

รางวัลเกียรติยศ

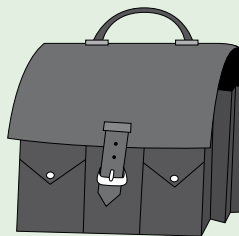
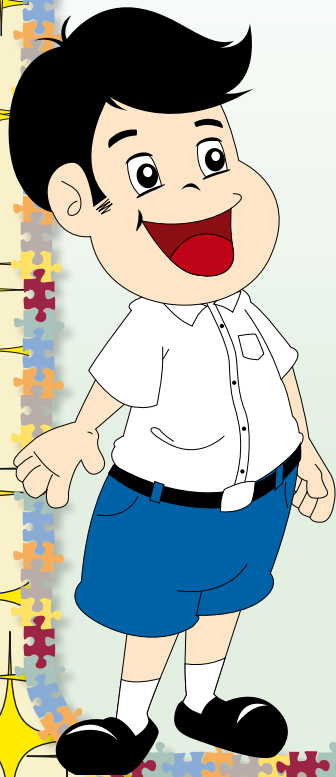

ยาย พาจ้อยกราบพระแล้วล้มตัวลงนอน อีกไม่นานยายก็หลับสนิทเพราะยายเหนื่อยกับการรับจ้างทำงานมาทั้งวันแล้ว ส่วนจ้อยก็พยายามให้หลับแต่ก็หลับไม่ลง เพราะเสียงปรบมือที่หน้าเสาธงของโรงเรียนเมื่อเช้านี้ยังดังก้องอยู่ในโสตประสาท ภาพที่จ้อยยืนอยู่หน้าเสาธงรับใบประกาศจากมือของผู้อำนวยการโรงเรียนโดยมีนักเรียนจำนวนมาก ยืนเรียงรายกันอยู่ ณ ที่นั้นแสดงความยินดีกับจ้อย เป็นภาพที่ยังติดตาอยู่ไม่หาย เสียงผู้อำนวยการให้ออวาทยังคงก้องอยู่ จ้อยจับใจความได้ว่า

“เป็นรางวัลที่ทรงไว้ด้วยคุณค่า เราจะหาซื้อตามท้องตลาด
ไม่ได้ เพราะไม่มีขาย แต่มีอยู่ในตัวนักเรียนเอง”

จ้อยแอบอมยิ้ม แล้วหันไปมองยายที่นอนหลับใน
ความมืดนั้น จ้อยกราบลงที่อกยาย มิเสียแรงที่ยายสอน
ให้จ้อยเป็นเด็กดี คำว่า “นักเรียนตัวอย่างของโรงเรียน”
โอ้ย! ดีใจภูมิใจจนบอกไม่ถูก หัวใจมันมีความสุขเหมือน
จะลอยได้ ฉันทันทีได้ฝันไปนะ นี่มันคือความจริง คิดพลา
งเอาใบประกาศมากอดแนบไว้กับอก จ้อยเป็น
เด็กขยันเรียน สอบได้ที่ 1 ของห้องมาตลอด
จ้อยแต่งกายสุภาพ สะอาด เรียบร้อย พุดจา

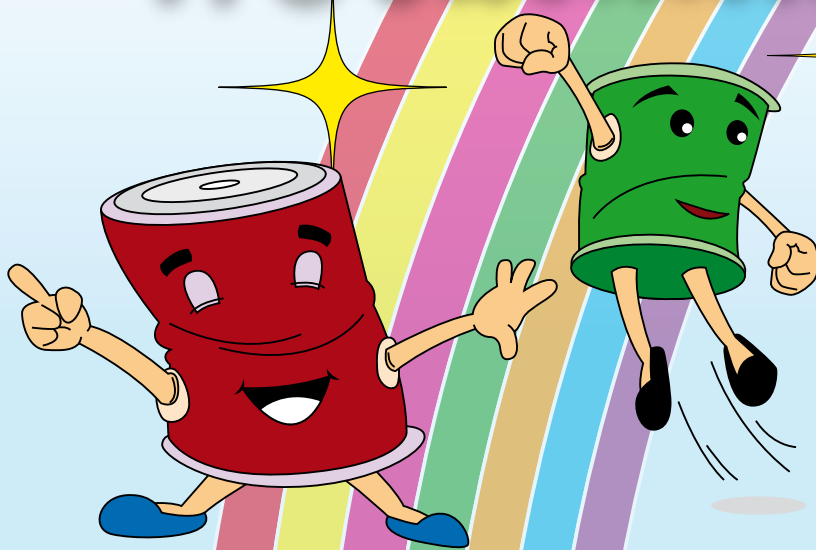
ไพเราะ เป็นเด็กมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ รู้กาลเทศะ มีน้ำใจกับครู
อาจารย์ รวมทั้งกับเพื่อนๆ พี่ๆ และบรรดารุ่นน้องในโรงเรียน
ทุกคนจะรู้จักจ้อยเพราะนอกจากขยันเรียนแล้ว จ้อยยัง
ขยันทำงานหารายได้พิเศษหลังเลิกเรียน จ้อยจะใช้
เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เสมอๆ จ้อยไปรับจ้าง
ล้างถ้วยชามในตลาด เจ้าของร้านจะให้
ค่าตอบแทนวันละ 40 บาท บางวัน

เจ้าของร้านก็แถมกับข้าวและขนมให้จ้อยนำมา
ฝากยายอีกด้วย เจ้าของร้านชมจ้อยเป็นประจำว่า
เป็นเด็กดี ขยัน และมีความกตัญญู แต่จ้อยไม่ได้
สนใจคำชมนั้นมากนัก เพราะตั้งแต่จำความได้ยายก็
สอนให้จ้อยปฏิบัติเช่นนี้มาตลอด วันนี้ช่างเป็นวันที่
จ้อยได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จนจ้อยอดเรียก
มันไม่ได้ว่า “รางวัลเกียรติยศ”

กระบี่กระบอง ท่องแดนมนต์จรรย์

คำ

คืนหนึ่งในฤดูหนาว **เด็กชายกระป๋อง**นั่งผิงไฟอยู่ในบ้านพร้อมกับพ่อและแม่ “พ่อครับดินแดนมหัศจรรย์นี้มันเป็นอย่างไงครับ” กระป๋องถามพ่อ “ดินแดนมหัศจรรย์เป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยลูกกวาดหลากสี และของเล่นนานาชนิดไงล่ะ” พ่อตอบ “ผมอยากไปที่นั่นจังเลยครับ” “ลูกอาจจะได้ไปถ้าลูกเป็นเด็กดีของพ่อแม่ เป็นเด็กมีระเบียบวินัย และพ่อแม่เชื่อว่าสักวันลูกจะต้องได้ไปยังดินแดนแห่งนี้แน่นอนจ้ะ” แม่บอกกับกระป๋อง

ติ๊ง...ต๋อง...เสียงนาฬิกาตีบอกเวลา
เที่ยงคืน ทันใดนั้นก็มီးแสงสีเงินทอแสง
เป็นประกายผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง
ปรากฏร่างนางฟ้าแสนสวย “กระป๋องจ๊ะ
กระป๋อง ถ้าหนูอยากไปดินแดนมหัศจรรย์
หนูต้องรีบไปแล้วละ แต่หนูจะต้องผ่านด่านทดสอบ
สามด่านเพื่อจะไปให้ถึงดินแดนมหัศจรรย์ และฉันเชื่อว่า
หนูจะต้องทำได้” นางฟ้าพูด “แล้วผมจะไปทีนั้น

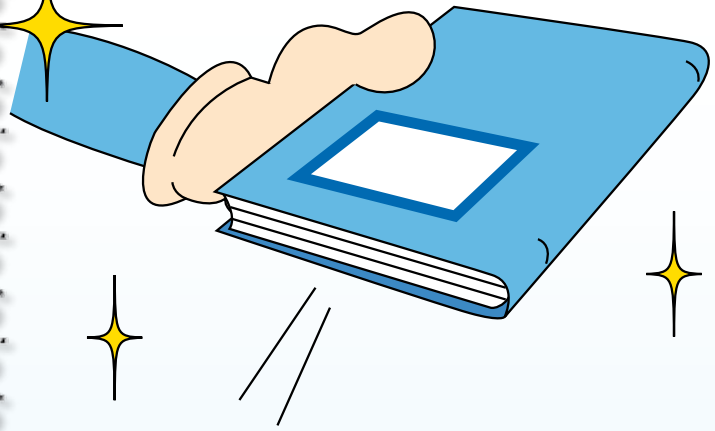

“ได้อย่างไรครับ” กระจ่างถาม “ไม่ยากเลยจ้ะ
ฉันจะให้เข็มทิศพิเศษแก่หนู หนูจงเดินทาง
ไปตามที่เข็มทิศนี้บอกแล้วหนูก็จะสามารถ
เดินทางไปยังดินแดนมหัศจรรย์ได้”
แล้วร่างของนางฟ้าก็หายไป

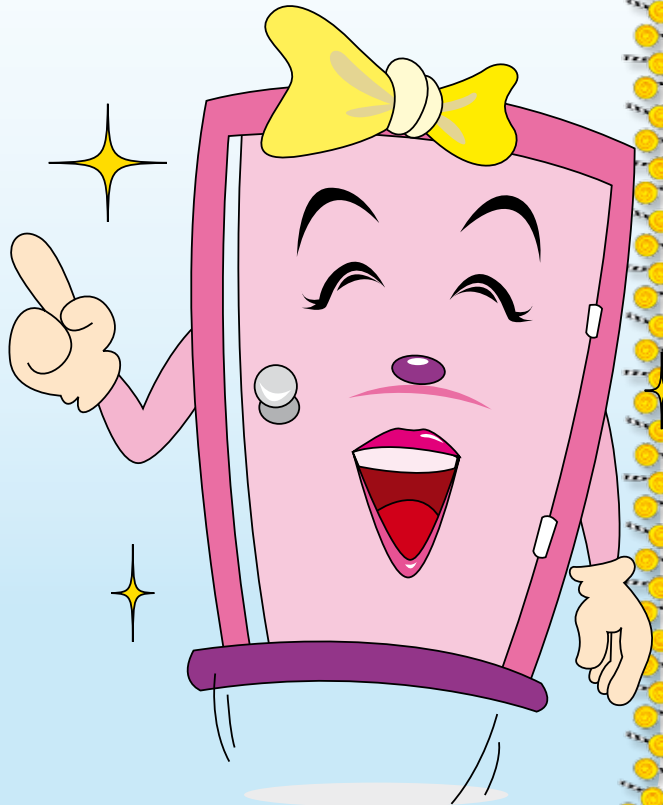

กระจ่างออกเดินทางโดยใช้
เข็มทิศที่นางฟ้าให้นำทางไป
จนถึงด่านทดสอบด่านแรก
ด่านนี้มีชื่อว่า **“พ่อแม่ที่เคารพ”**

ประตูลี้ฟ้าถามกระจ่างว่า “เจ้าเป็นเด็กดี
ของพ่อแม่รีเปลา ถ้าเป็น เล่าให้ข้าฟัง
หน่อยซิ แต่เจ้าอย่าโกหกนะ มิฉะนั้นเจ้าจะ
ไม่ได้กลับบ้านของเจ้าอีก” กระจ่างเล่าให้
ประตูลี้ฟ้าฟังด้วยความมั่นใจว่า “ผมช่วย
พ่อแม่กวาดขยะ ถูพื้น และล้างจาน

นอกจากนี้ผมยังตั้งใจเรียนหนังสือ เชื่อฟัง คำสั่งสอนของพ่อแม่ด้วยครับ” “ดีมาก ข้าเชื่อว่าเจ้าเป็นเด็กดี ข้าจะให้หนังสือ วิเศษสีฟ้าแก่เจ้าเป็นรางวัล” ประตूसีฟ้า ชมพร้อมก็เปิดประตูให้กระป๋องผ่าน กระป๋องกล่าวคำขอบคุณประตूसีฟ้า พร้อมทั้งเดินทางต่อ เมื่อมาถึงด่านที่สองนี้ มีชื่อว่า “**เด็กดีมีวินัย**” ประตूसีชมพูถาม กระป๋องว่า “เจ้าเป็นเด็กดีมีระเบียบวินัย

หรือไม่ ถ้าเป็น ลองเล่าให้ข้าฟังหน่อยซิ อย่าโกหกนะ หากเจ้าโกหก ข้าจะสาปให้เจ้ากลายเป็นหิน” กระทบ รายงานอย่างภาคภูมิใจว่า “ผมทิ้งขยะลงในถัง ไม่ทิ้งเกลื่อนกลาด และช่วยเก็บขยะที่อยู่บนถนนด้วย เมื่อผมไปซื้อของ ผมจะเข้าแถวซื้อของตามลำดับก่อนหลัง ไม่แซงคิวครับ” “ดีมาก ข้าเชื่อว่าเจ้าเป็นเด็กมีระเบียบวินัย ข้าจะให้ถังขยะวิเศษสี่ชมพูแก่เจ้าเป็นรางวัล” “ขอบคุณครับ” กระทบกล่าว แล้วประตู

สีชมพูก็เปิดออก กระจ่างเดินทางต่อจนถึงด่านทดสอบสุดท้าย
มีชื่อว่า “เรารักธรรมชาติ”

ประตูสีเขียวจึงถามว่า “เจ้าช่วยดูแลรักษาธรรมชาติอย่างไรบ้าง”

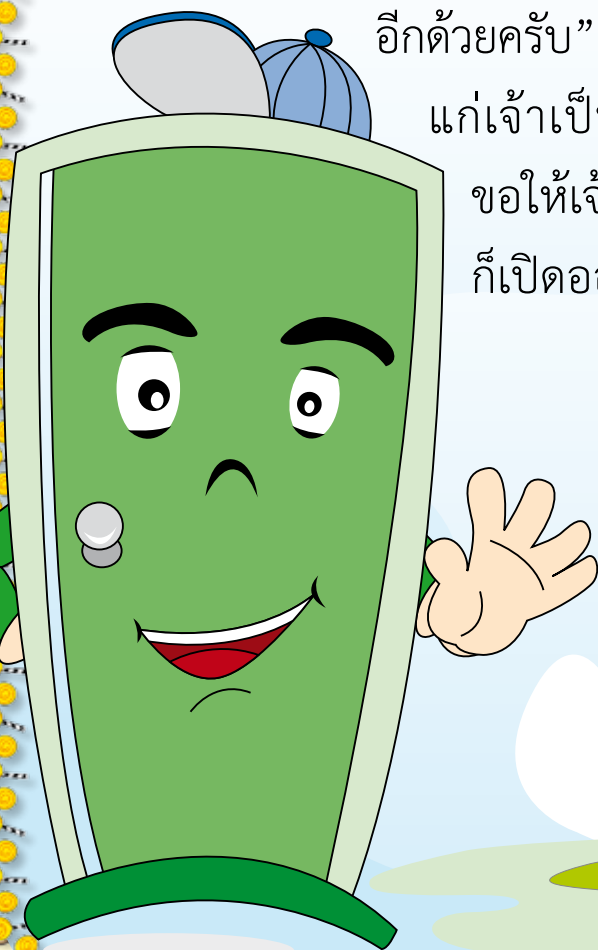
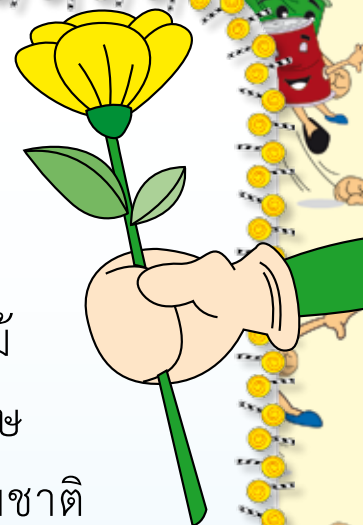
“ผมไม่ทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลอง แล้วผมยังช่วยปลูกต้นไม้

อีกด้วยครับ” กระจ่างตอบ “ข้าจะให้ดอกไม้วิเศษ

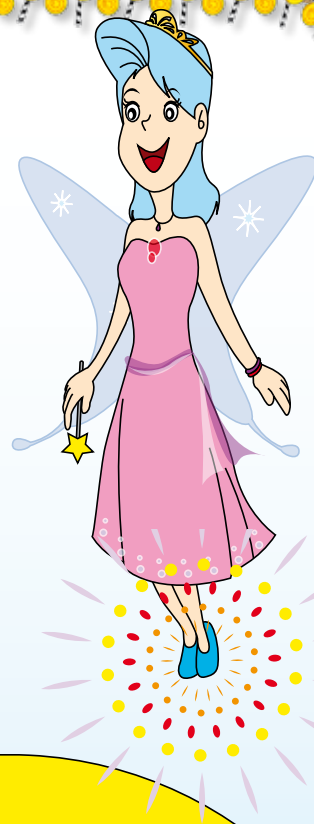
แก่เจ้าเป็นรางวัลที่เจ้าช่วยดูแลรักษาธรรมชาติ

ขอให้เจ้าเป็นคนดีตลอดไปนะ” แล้วประตูสีเขียว

ก็เปิดออก กระจ่างเดินทางต่อไป

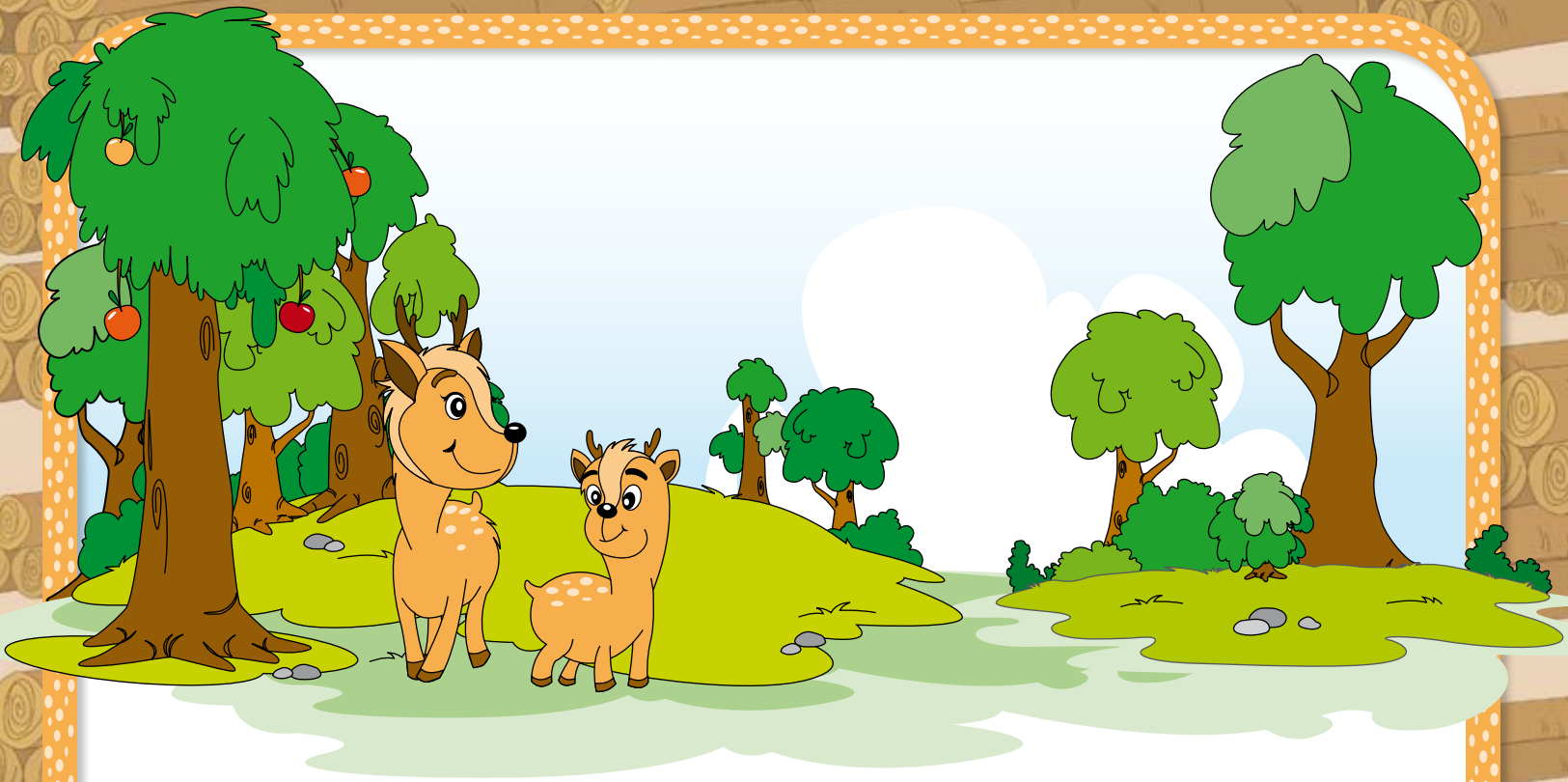
ในที่สุดเขาก็มาถึงดินแดนมหัศจรรย์ ดินแดนที่สวยงาม
เต็มไปด้วยลูกกวาดหลากสี ของเล่นนานาชนิด ทันใดนั้น
ร่างของนางฟ้าแสนสวยก็ปรากฏขึ้น “หนูเป็นเด็กดีมาก
จะกระป๋อง รู้ไหมจะว่าทำไมหนูถึงมายังดินแดน
มหัศจรรย์นี้ได้ ก็เพราะหนูพูดความจริง เป็นเด็กดีของ
พ่อแม่ไงล่ะ และนี่ก็คือรางวัลของการทำความดี”
นางฟ้าแสนสวยพูด “ผมสัญญาครับว่าต่อไปผมจะทำ
แต่ความดี” กระป๋องตอบและยิ้มอย่างมีความสุข

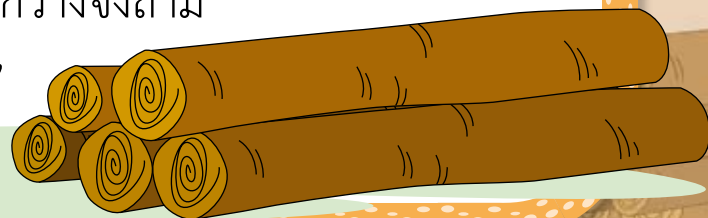
ความน้อย ผจญภัย

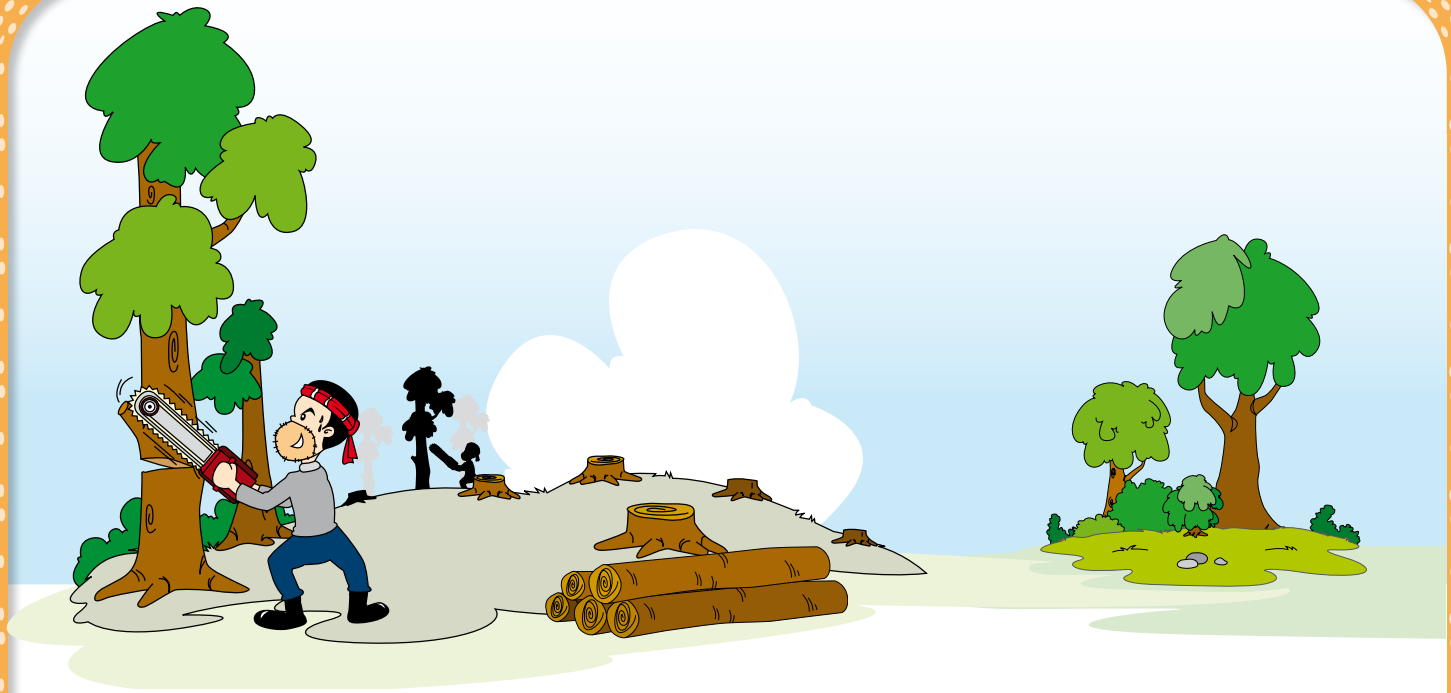

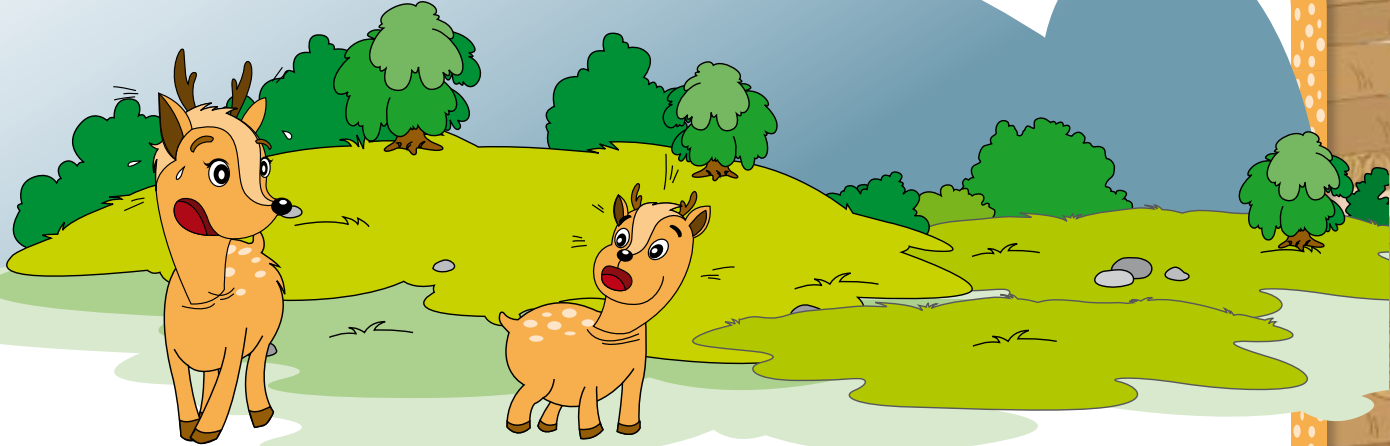

พ บริเวณป่าใหญ่ บนภูเขาสูงแห่งหนึ่ง มีฝูงสัตว์ป่าอาศัยอยู่มากมาย ในป่าแห่งนั้นมีวางสองแม่ลูกอาศัยอยู่ด้วย ชีวิตของพวกสัตว์ป่า ที่มีป่าไม้ใหญ่อันอุดมสมบูรณ์เป็นไปด้วยความปกติสุขเรื่อยมา แต่แล้ววันหนึ่งฝูงสัตว์ป่าน้อยใหญ่ก็ต้องตกใจ เมื่อได้ยินเสียงเครื่องจักรกลและเสียงของต้นไม้ขนาดใหญ่โค่นล้มดังโครมคราม ลูกวางจึงถามแม่ว่า “แม่จำเสียงอะไรจ๊ะ น่ากลัวจังเลย”

แม่กวางตอบว่า “แม่คาดว่าจะเป็นเสียงของการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าของพวกมนุษย์อย่างแน่นอน” แม่กวางจึงพาลูกไปแอบดู เห็นคนกำลังใช้เลื่อยยนต์โค่นล้มต้นไม้ขนาดใหญ่ลงมาเรียงรายอยู่เป็นจำนวนมาก แม่กวางจึงสอนลูกว่า “มนุษย์เหล่านี้ทำลายป่าไม้ที่เป็นที่อยู่อาศัยของพวกเรามาโดยตลอด นอกจากทำลายป่าไม้แล้ว พวกเขายังทำร้ายพวกเราจนบาดเจ็บล้มตายมาแล้วมากมาย มนุษย์นั้นโหดร้ายมากและน่ากลัวที่สุด

ลูกแม่อย่าเข้าไปใกล้ล่ะลูก” แล้วคืนหนึ่งหลังจากมีฝนตกลงมาติดต่อกัน
อย่างหนักสองสามวัน ขณะที่แม่กวางและลูกกำลังเพลิดเพลินกับการเล็ม
กินหญ้าอ่อนอยู่เบื้องล่างบนที่ราบของภูเขา ทันใดนั้นแม่กวางก็ร้องเรียกลูก
ขึ้นอย่างสุดเสียง “หนีเร็วลูกแม่ เสียงน้ำป่ากำลังไหลมาทางนี้” ลูกกวางน้อย
กระโจนวิ่งตามแม่อย่างสุดชีวิต แต่อนิจจาเข้าไปเสียแล้ว ลูกกวางถูก

กระแสน้ำพัดพาลอยหายไปพร้อมกับเสียงร้องให้แม่ช่วย “แม่จ๋า ช่วยลูกด้วย
แม่จ๋า ช่วยลูกด้วย” แต่โชคดีของเจ้ากวางน้อยที่มันสามารถกระเสือก
กระสนจนใช้ขาด้านหน้าทั้งสองเกาะเกี่ยวกับท่อนไม้ท่อนหนึ่งได้ ลูกกวางน้อย
ล่องลอยไปกับกระแสน้ำท่ามกลางความมืดมิดและน้ำกลัว จนกระทั่ง

กระแสน้ำพัดพามันไปหยุดอยู่ใกล้ๆ กับริมฝั่งของเชิงเขา เจ้ากวางน้อยจึง
ปีนป่ายขึ้นมาจากน้ำได้ มันรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วทั้งตัว เพราะร่างกายของมัน
กระแทกกับกิ่งไม้และก้อนหิน ขณะที่ลอยมากับกระแสน้ำ เจ้ากวางน้อย
เดินร้องไห้โซซัดโซเซไปอย่างไร้จุดหมายด้วยความตกใจและ
หวาดกลัวตลอดคืนจนรุ่งสว่าง มันตกใจ
สุดขีดเมื่อรู้ตัวว่ามายืนอยู่ในถิ่น
บ้านเรือนของมนุษย์

ขณะที่มันยืนงออยู่那儿 มันตกใจกลัวจนตัวสั่นเมื่อมีฝูงสุนัขมารุมเห่า มันจึงกระโจนหนีไปอย่างสุดชีวิต และมีเสียงคนจำนวนมากวิ่งไล่ตามมาด้วยความอ่อนล้าและหมดเรี่ยวแรงเจ้ากวางน้อยจึงล้มลง ขณะที่คนพวกนั้นจะทำร้ายมัน ทันใดนั้นมีเสียงของชายชราคนหนึ่งพูดเตือนขึ้นว่า

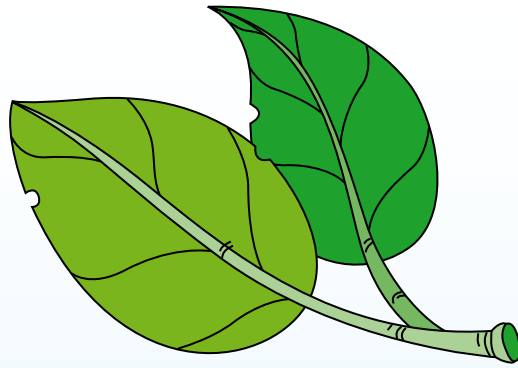

“โบราณห้ามทำร้ายสัตว์ป่าที่หลงเข้ามาใน
หมู่บ้านเป็นอันขาด ถ้าขึ้นฆ่ามันจะทำให้เกิดภัย
อันตรายกับคนและหมู่บ้านของเรา” คนที่วิ่งตามมาเหล่านั้้นเชื่อคำของ
ชายชรา เจ้ากวางน้อยจึงรอดชีวิตมาได้ มันถูกนำมาปล่อยยังชายป่าเพื่อให้
กลับไปสู่ถิ่นที่อยู่ของมัน และเมื่อกวางน้อยเดินไปไม่นานก็ได้พบกับแม่
ของมันที่ออกเที่ยวตามหาด้วยความเป็นห่วง ทั้งสองดีใจเป็นอย่างยิ่งที่
รอดตายและกลับมาพบกันอีก แม่กวางจึงชวนลูกว่า “เรารีบไปจากที่นี่
กันเถอะ แม่เห็นน้ำขังอยู่บนภูเขาสูงเป็นจำนวนมาก มันคงจะไหลถล่ม
ลงไปในพื้นที่ของมนุษย์ในไม่ช้านี้” และแล้วก็เป็นอย่างจริงตามแม่กวางคาดไว้
ในคำเตือนต่อมาเมื่อฝนตกลงมาอย่างหนัก กระแสน้ำได้พัดพาเอาที่นอนซุง

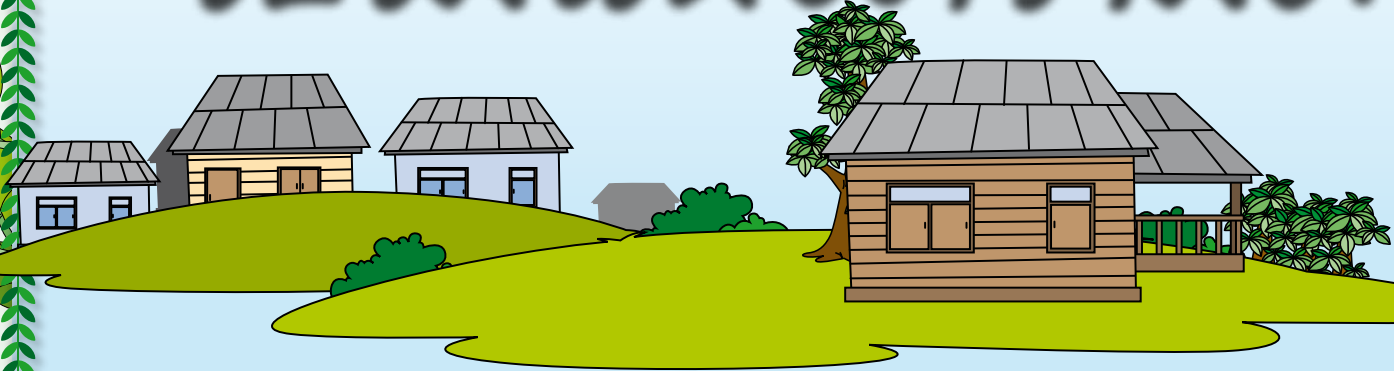
และต้นไม้ที่ขวางหน้าลงไปยังถิ่นที่อยู่ของ
มนุษย์ เมื่อรุ่งสว่างกางสองแม่ลูกมองลงมา
จากยอดเขา เห็นหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยน้ำ
ท่อนซุง และต้นไม้ที่มนุษย์เป็นผู้ตัดและ
ทำลายไว้เต็มไปหมด แม่กวางจึงพูดกับลูก
ว่า “ธรรมชาติได้ลงโทษพวกเขาอย่าง
สาสมแล้ว ถ้าเขาไม่ตัดไม้ทำลายป่า
คงไม่เกิดน้ำท่วมแบบนี้แน่
เรากลับบ้านเรากันเถอะ
ลูกแม่”

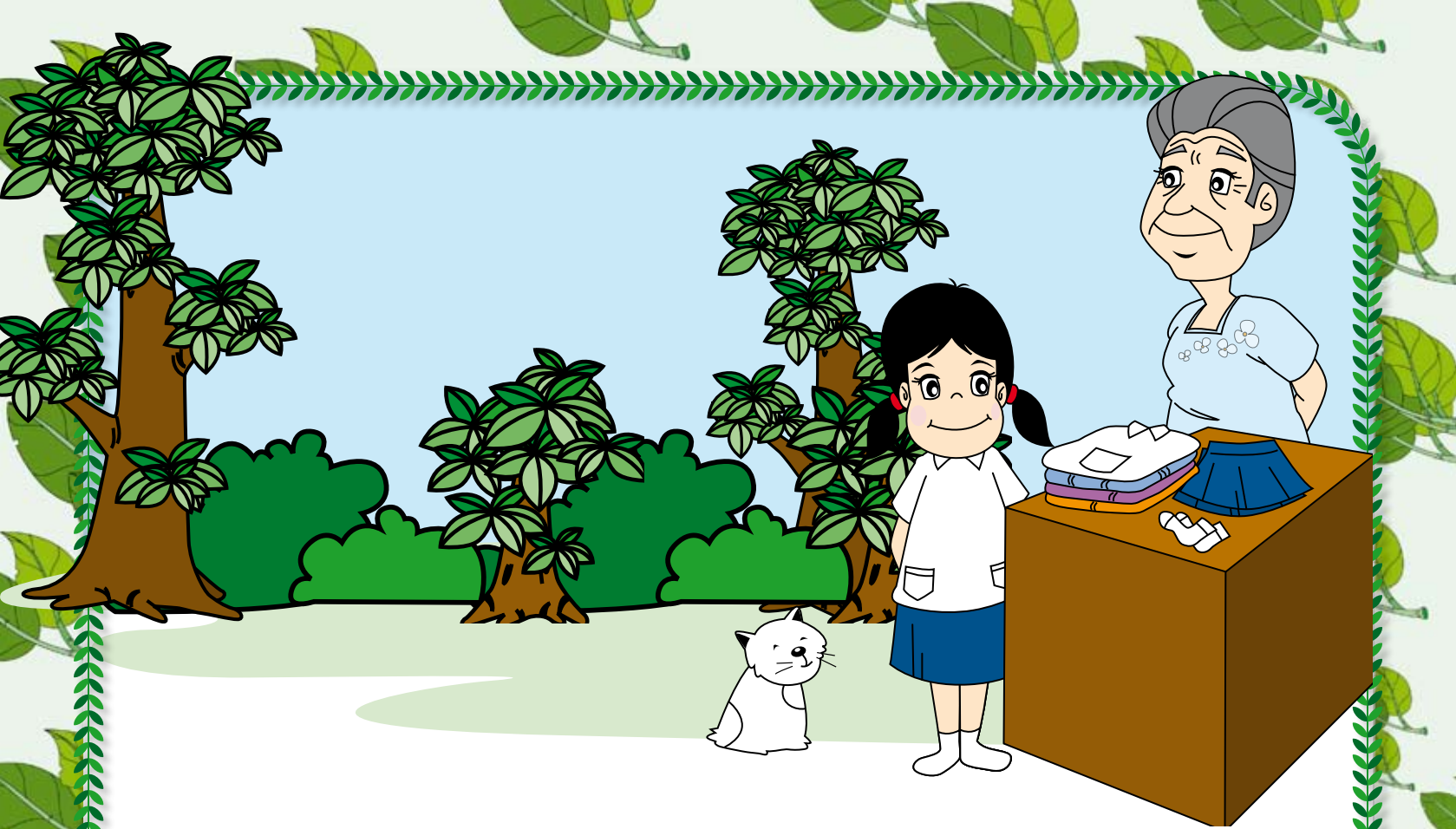

ใบไม้แห่งความดี

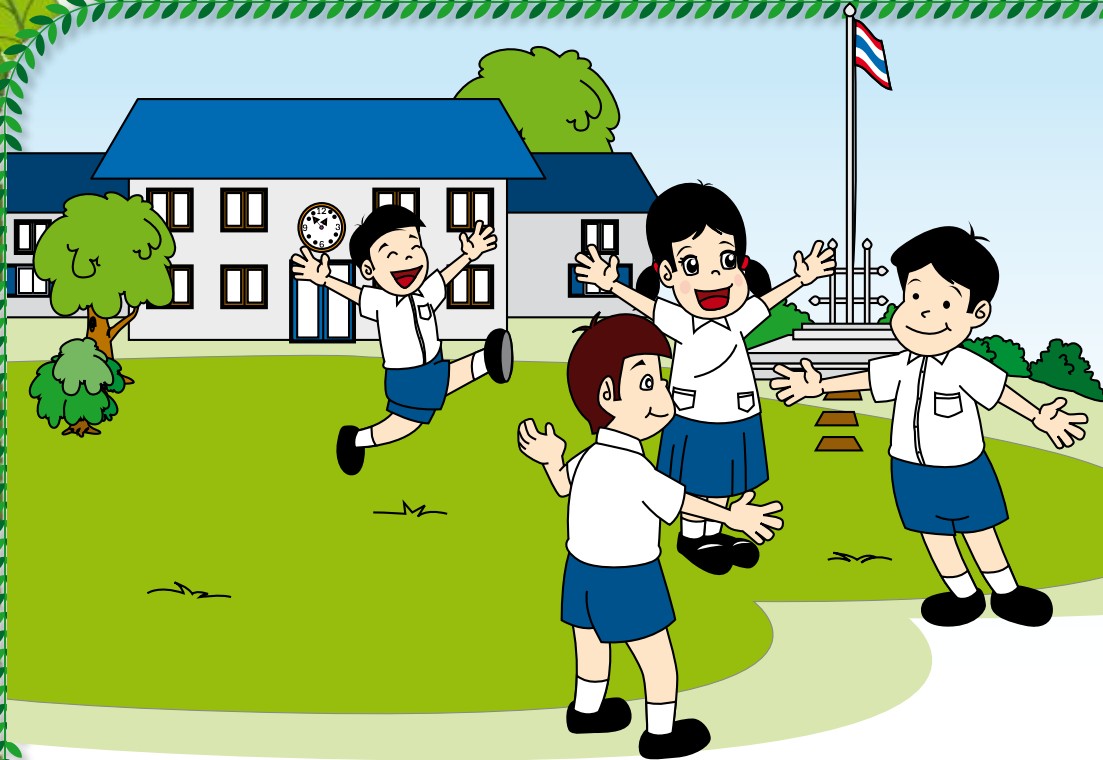

มี หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ในหมู่บ้านนั้นมีบ้านไม้เก่าๆ หนึ่งหลัง มียายและหลานอยู่ด้วยกัน 2 คน ยายชื่อ **ยายพวง** มีหลานชื่อ **เด็กหญิงพลอย** ซึ่งเป็นเด็กกำพร้าพ่อและแม่ตั้งแต่เล็กๆ ยายพวงเป็นคนที่มีความจิตใจโอบอ้อมอารีต่อเพื่อนบ้าน ขยันทำมาหากินแต่มีฐานะยากจน มีอาชีพเก็บผัก ขวด

และถุงพลาสติกขาย ตลอดจนรับจ้างต่างๆ ไป เพื่อเลี้ยงหลานกำพร้า และพยายามเก็บหอมรอมริบไว้ให้หลานเพื่อเป็นทุนการศึกษาต่อไปในอนาคต ยายพวงไม่เคยปริปากบ่นถึงความลำบากในการทำงานให้หลานได้รับรู้ แต่อย่างไร ผ้าทະນຸຄນອມແລະເລີ່ຍເດັກຫຍິບຟລອຍ ຈນກະທັ່ງເດັກຫຍິບຟລອຍ ມີອາຍຸໄດ້ 7 ຂວບຄິ່ງເກດຣ໌ຈະຕ້ອງເຂົ້າເຮືອນໜັງສື ຍາຍພວງຈິ່ງພາເດັກຫຍິບຟລອຍໄປສັມຖຸເຂົ້າເຮືອນ ເມື່ອເພື່ອນບ້ານທຣາບຂ່າວກໍ່ພາກັນສງສາຣ ຈິ່ງຣວບຣວມ

เสื้อผ้าของลูกตนเองที่ไม่ได้ใช้แล้วมาให้เด็กหญิงพลอย ยายพวงพอได้รับ
สิ่งของดังกล่าวก็รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง จึงพาเด็กหญิงพลอยไปขอบคุณ
เพื่อนบ้านทุกคนที่มีเมตตาต่อตนเองและหลาน พร้อมบอกกับเด็กหญิง
พลอยอยู่เสมอว่าอย่ารังเกียจถึงแม้ว่าเป็นเสื้อผ้าหรือสิ่งของต่างๆ ที่เขาใช้แล้ว
เพราะของทุกสิ่งยังอยู่ในสภาพที่ดี ทำให้เราประหยัดเพื่อที่หลานจะได้มี
เงินเก็บไว้เรียนหนังสือ ทุกๆ วันยายพวงจะพำสอนเด็กหญิงพลอย
อยู่เสมอว่าให้เป็นเด็กดี ขยันเรียนหนังสือ เพื่อต่อไปในอนาคตจะได้ประสบ

ความสำเร็จในชีวิต รู้จักกตัญญูต่อบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณ ตลอดจนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์ต่างๆ และจะต้องเป็นคนที่มีชื่อเสียงต่อตนเองและผู้อื่น จงเป็นคนที่ยั่งยืน อดทน มีระเบียบวินัย และตรงต่อเวลา ห้ามพูดจาโกหก ไม่ต้องอายว่าเราเป็นคนจน มีเพียงบ้านเล็กๆ ไม่ใหญ่โตเหมือนบ้านคนอื่นแต่เราก็มีความสุขได้ เด็กหญิงพลอยก็เชื่อฟังคำสั่งสอนและปฏิบัติตามคำพูดของยายพวงทุกอย่าง ทุกๆ วัน เมื่อกลับจากเรียนหนังสือ เด็กหญิงพลอยจะรีบกลับบ้าน และ

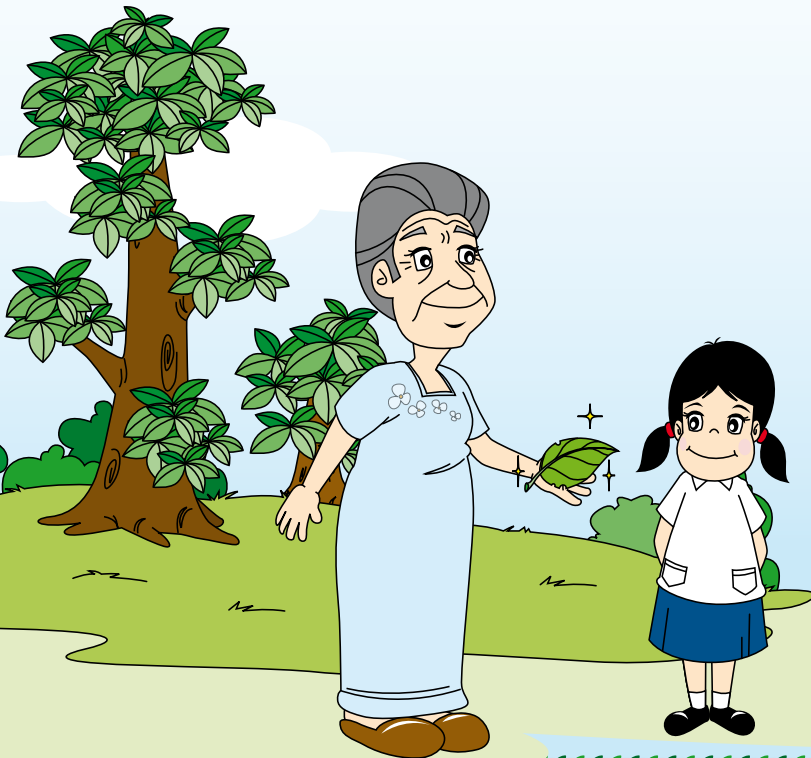

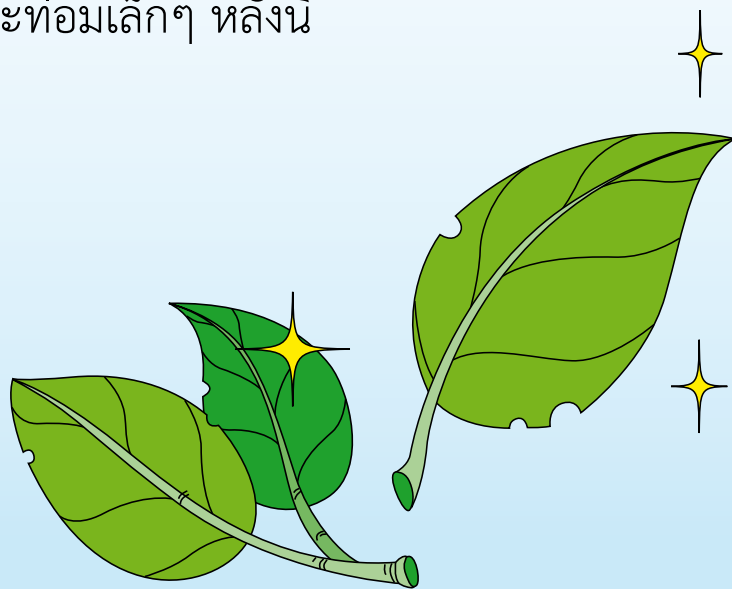
ช่วยทำงานบ้านทุกอย่าง เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของยายพวงที่แก่ขึ้นทุกๆ วัน

อยู่มาวันหนึ่ง เด็กหญิงพลอยไปโรงเรียนและเก็บกระเป๋าสตางค์ได้ในกระเป๋าสตางค์นั้นมีเงินจำนวนมาก เด็กหญิงพลอยจึงนำกระเป๋าสตางค์ไปส่งคืนคุณครูเพื่อนำส่งคืนเจ้าของ คุณครูใหญ่จึงประกาศหาเจ้าของกระเป๋าสตางค์ พร้อมทั้งประกาศทั่วโรงเรียนให้ทราบถึงความซื่อสัตย์สุจริตของเด็กหญิงพลอย และให้เป็นนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียน เย็นวันนั้น

เด็กหญิงพลอยจึงกลับมาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ยายพวงทราบ ยายพวงเมื่อรู้เรื่องก็ดีใจมากและได้บอกกับเด็กหญิงพลอยว่า “เห็นไหมลูก การทำความดีผลตอบแทนก็คือจะทำให้เรามีความสุขและทำให้คนอื่นไม่มีความทุกข์ด้วย เพราะถ้าเราไม่คืนเงินให้เขา เขาจะต้องลำบากมาก” หลังจากนั้นยายพวงก็เดินไปที่ใต้ต้นไม้อหลังบ้านแล้วเด็ดใบไม้มาหนึ่งใบ แล้วยื่นให้เด็กหญิงพลอย เด็กหญิงพลอยก็ถามยายว่า “ยายจ๋า ยายเอาใบไม้มาทำอะไร” ยายพวงก็ตอบกลับไปว่า “นี่ใ้รางวัลของยาย ยายไม่มีเงินไม่มีทองไม่มี

อะไรที่จะให้เป็นรางวัล มีเพียงใบไม้แห่งความดีที่จะมอบให้ หลาน
จงเก็บไว้แล้ววันหนึ่งเมื่อเวลาผ่านไปหลานจงนำใบไม้แห่งความดีมาดู แล้ว
หลานก็จะภูมิใจในสิ่งที่หลานได้รับมา” เด็กหญิงพลอยจึงรับใบไม้แห่ง
ความดีของยาย และรู้ถึงคุณค่าของใบไม้ แล้วจึงได้รู้ว่าสิ่งตอบแทน
ที่ได้รับมานั้นไม่จำเป็นต้องเป็นแก้วแหวนเงินทอง เพียงแค่เป็นใบไม้หนึ่งใบ
แต่มีคุณค่าทางจิตใจที่ยิ่งใหญ่ เด็กหญิงพลอยภูมิใจเป็นอย่างมากที่มียาย
คอยอบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี มีจิตใจโอบอ้อมอารี นี่คือสิ่งที่สำคัญที่สุดใน
ชีวิต และไม่ต้องการอะไรมากมายไปกว่าการมีชีวิตที่เป็นสุขเมื่อได้อยู่กับ
ยาย 2 คนในกระท่อมเล็กๆ หลังนี้

แม่หมีดำหมีขาว
สร้างเด็กไทยใจซื่อสัตย์

จัดทำโดย	สำนักป้องกันกำจัดศัตรูพืช 2 สำนักงาน ป.ป.ช. 165/1 ถนนพิษณุโลก เขตดุสิต กรุงเทพฯ โทรศัพท์ 0 2282 3161 – 5, 0 2282 0139, 0 2282 0197 โทรสาร 0 2282 2532	
ที่ปรึกษา	นายศราวุธ เมนะเศวต นางสาวดวงพร รุจิเรข	เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. รองเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.
บรรณาธิการ	นายกิตติ ลี้มพงษ์	
กองบรรณาธิการ	นายลภน สังข์วัลย์ นายธนะ อาชาวุธ นางสุปรียา บุญสนิท	
เผยแพร่	นางยุพิน ฉินนะโสต นางสาวพรรณณี ชอบทำเหมือน นางสาวพรพิมล เงินปาน นางสาววาสนา ใจประเสริฐ	นางกมลชนก แยมชูติ นางชวนพิศ ติวุตตานนท์ นางสาวสกลรัก เผ่าจินดา นางมณฑิชา บุปผาคร
พิมพ์ที่	บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด โทรศัพท์ 0 2743 9000 ออกแบบรูปเล่ม นายณัฐวุฒิ ปัจชา พิสูจน์อักษร นางสาวศรित्र จงเชิดชูตระกูล	

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ.

นิทานสอนใจวัยอนุบาล. --: กรุงเทพฯ : สำนักงาน ป.ป.ช., 2550.

88 หน้า

1. นิทาน. (I) ชื่อเรื่อง.

398.2

ISBN 978-974-7644-54-8

ลิขสิทธิ์ของสำนักงาน ป.ป.ช.

